

KAMENČKI

Šolsko leto 2020–2021

UVODNIK

Šolsko leto, ki se zaključuje, je bilo posebno leto. Zaznamovano s številnimi ukrepi za zajezitev epidemije, ki so močno pogojevali tudi naše šolsko življenje. Skoraj štiri mesece je pouk potekal na daljavo in k sreči pouk zaključujemo v šolski stavbi. Ne glede na vse posebne pogoje pa ste imeli dovolj priložnosti za razvijanje svojih talentov in izražanje ustvarjalnosti. Eden izmed izrazov te vaše ustvarjalnosti in skrbnega dela vaših mentorjev so tudi letošnji Kamenčki. Literarne prispevke ste oblikovali na kulturnem dnevu na temo »Jaz ustvarjam«, bogate ilustracije in slike pa so rezultat dela pri pouku likovne umetnosti. Nekaj pa je tudi fotografij z dnevov dejavnosti.

Želimo vam veliko užitkov ob branju prispevkov, predvsem pa dooolge in sproščujoče počitnice.

uredniški odbor

1. a

Psička Luna

Moja, moja Lunica,
to je moja najboljša prijateljica.

Njene rjave oči,
se svetijo tudi v temi.

Ne moti jo njen velik trebušček,
ko sosedovemu kužku da poljubček.

Hitra je z žogo in v teku,
zato je vaška prvakinja v nogometu.

Rok Udovč

Šolanje na daljavo

V šoli na daljavo mi je zelo všeč, saj lahko zjutraj dogo spim, učiteljica mi pošilja posnetke in lahko jih pogledam večkrat. Spoznal sem, da moram svoj čas dobro razporediti in delati sproti, saj mi drugače ostane preveč vseh nalog. Na zoom-ih mi je zelo všeč, saj se vidim s svojimi najboljšimi prijatelji. Vendar zelo pogrešam zabavne učiteljice in igranje s sošolkami in sošolci.

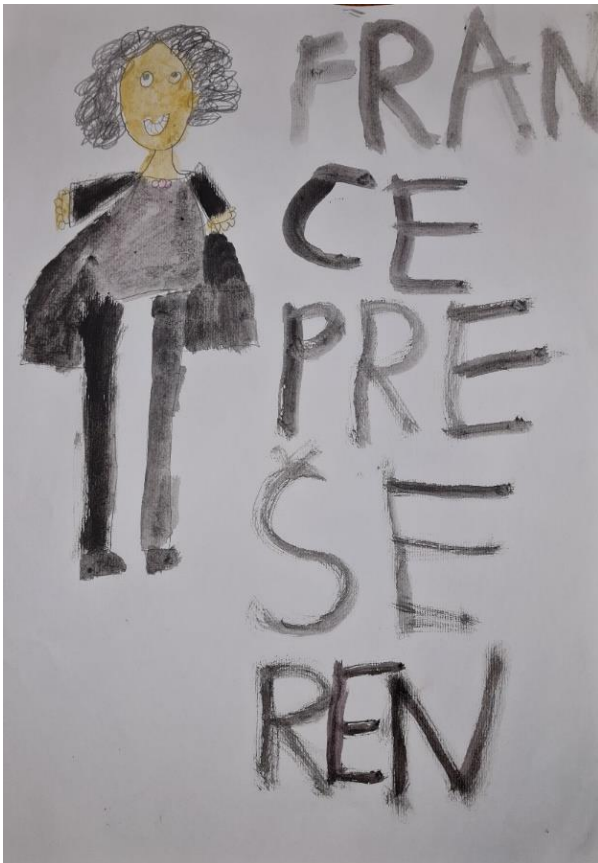
Jakob Gregorčič

Moj prijatelj Črt

Moj prijatelj Črt
ima vedno dober načrt.
On z mano nikoli ni sprt,
saj vsak dan gre z mano na vrt.
Z nosom po vrtu rije kot krt,
to njegova je najljubša obrt.

Ste ugotovili, katera žival je moj prijatelj Črt?

Mark Hribar

Hana Grm

Ema Valenčak

Matevž Kirn

Saša Petrovčič

Julian Korenič

Jakob Gregorčič

1. b

Ko bi mi zlata ribica IZPOLNILA TRI ŽELJE

To bi bile:

- da bi opravil šolo
- da bi postal mesar
- da bi bil zdrav

Jure Kermc

To bi bile:

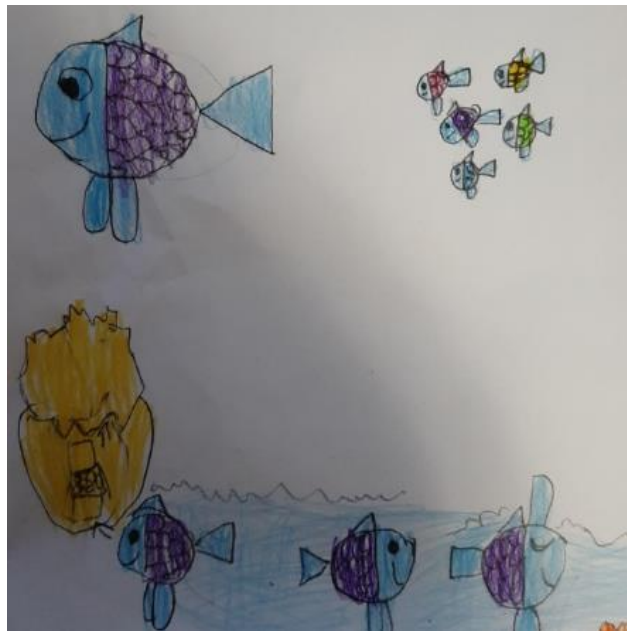
- da bi za vsak rojstni dan dobil muco
- da bi imel čarobno palico
- da bi bil policist (brez težkih vaj)

Urban Umek

Riba se vrača

Riba plava sem ter tja,
tja do širnega morja.
Tja, kjer ribe do doma,
tam je čudo vseh voda.
Tam prične se novi svet,
riba je svobodna spet.

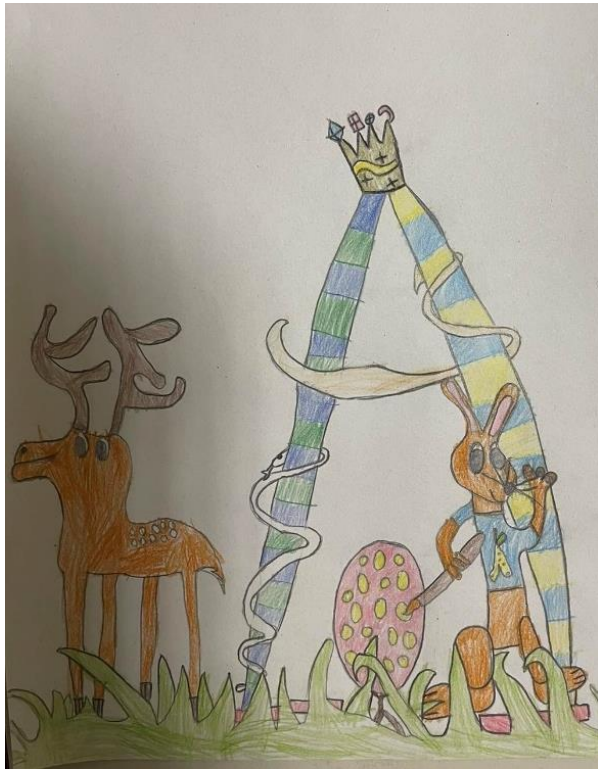
Neja Blažič

Neja Blažič

Ema Lesjak

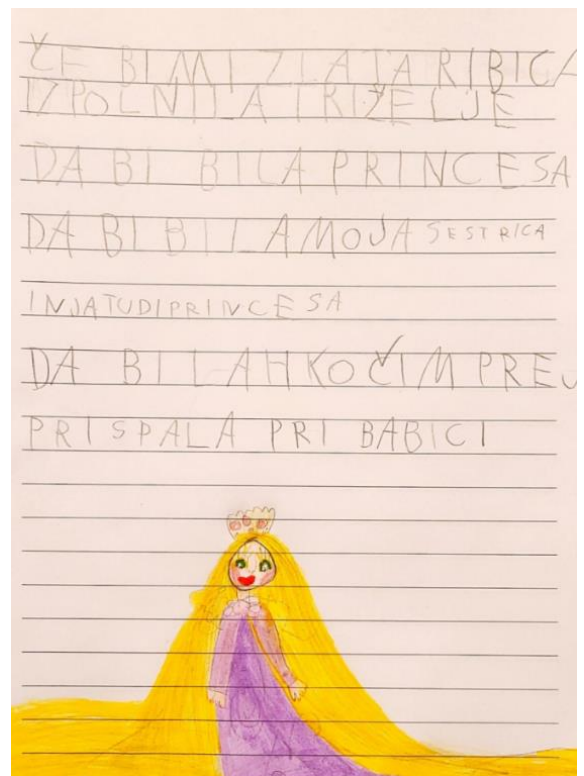
Amalija Darovec

Neja Blažič

Ema Lesjak

Naja Vočanec

2. a

Moje sanje

Neko noč sem sanjal, da sem postal zelena nindža. Boril sem se proti velikemu rdečemu zmaju. To so bile zelo zanimive sanje. Zelo si želim, da bi se znal boriti kot nindža. Upam, da se bom lahko kdaj naučil borilnih veščin.

Marcel Zajc

Moj sanjski avto

Nekoč sem sanjal, da sem si kupil nov avto. To je bil športni avto znamke Bugatti. Bil je rdeče barve. Z njim sem se odpravil na nedeljski izlet na morje. Ko sem sanjal najlepše sanje, me je zbudila mamica in rekla, da je čas za v šolo.

Aljaž Veselko

SEM JAKA, STAR SEM 7 LET. HODIM V DRUGI RAZRED. V ŠOLI MI JE NAJLJUBŠI PREDMET ŠPORT, KER SEM HITER IN RAD TEKMUJEM. DOMA SE RAD IGRAM Z LEGO KOCKAMI, SESTAVLJAM LADJE IN KMETIJSKE STROJE. VELIKO SEM TUDI ZUNAJ, SE VOZIM S KOLESOM IN ŽOGAM. IMAM MLAJŠEGA BRATCA ANŽETA, KI IMA RAD SLADKARIJE. V JESENSKIH ČASIH SE IGRAMO MONOPOLI IN ČLOVEK NE JEZI SE, VERJETNO IMATE TAKE IGRE TUDI PRI VAS. ŽIVIMO NA KMETIJI IN TO MI JE VŠEČ, SAJ IMAM RAD TRAKTORJE. IMAMO 3 KRAVE, KUŽITA, VELIKO ZAJCEV, KOKOŠI IN ŠTIRI RACMANE. 1 SMO ŽE POJEDLI ZDAJ IMAMO SAMO 3. VELIKO POMAGAM PRI KMETIJI, VENDAR MORAM DELATI TUDI ZA ŠOLO.

Jaka Štimpfel

Oblaki

Oblaki so lahko sneženi,
deževni in sončni.

Ko so sončni,
smo pokončni.

Ko so deževni,
smo zaspani,
ko so sneženi,
smo razigrani.

Takrat za hišo snežaka naredim
in hitro k atiku v traktor zdravim.
Sneg na cestah pluživa
in se v traktorju druživa.

Nikolaj Škrbina

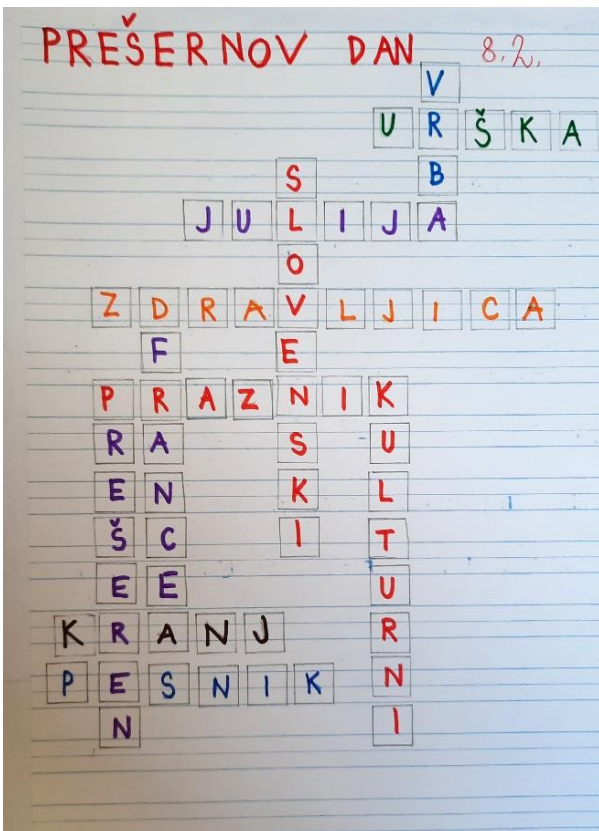

Ana Češnovar

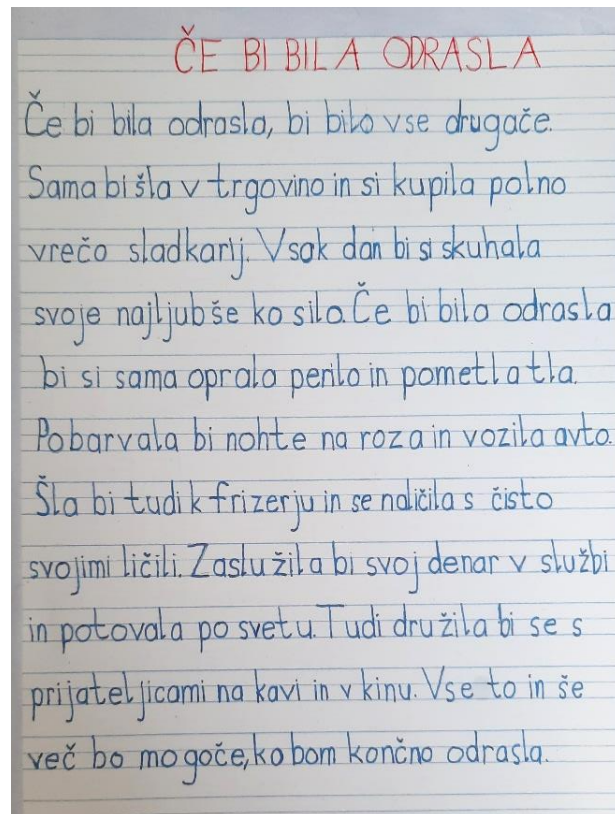
ČE BI BIL ODRASEL ...

... BI BILKMET. OD ŽIVALI BI IMEL OVCE, KRAVE, KOKOŠI IN PRAŠIČE. OD VOZIL BI IMEL DVA TRAKTORJA, EN BOBKET, EN AVTO. EN TRAKTOR BI BIL ZA DELO NA TRAVNIKU, DRUGI PA ZA DELO NA NJIVI. KRAVE MI BI DAJALE MLEKO ZA SKUTO IN SIR. ŽIVEL BI V POLJANAH. MLEKO BI PRODAJAL V MLEKARNE. JAJCA PA BI PRODAJAL NA KMETIJI.

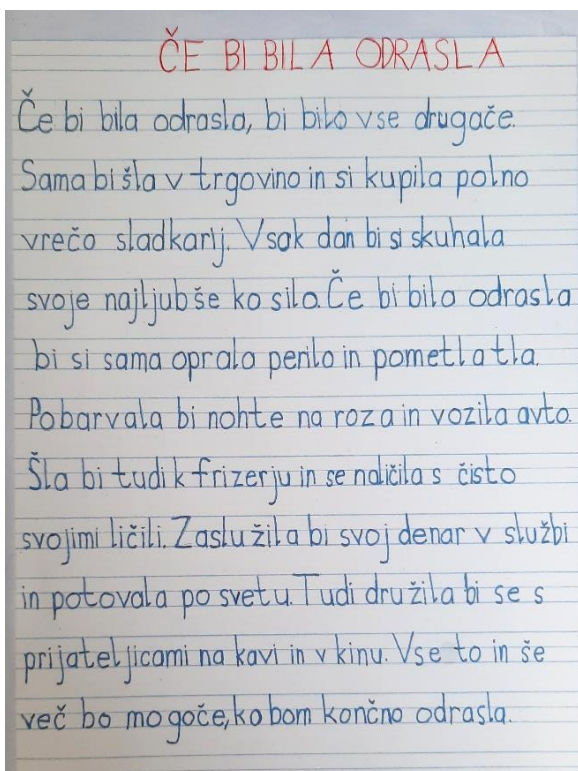
Filip Gregorčič

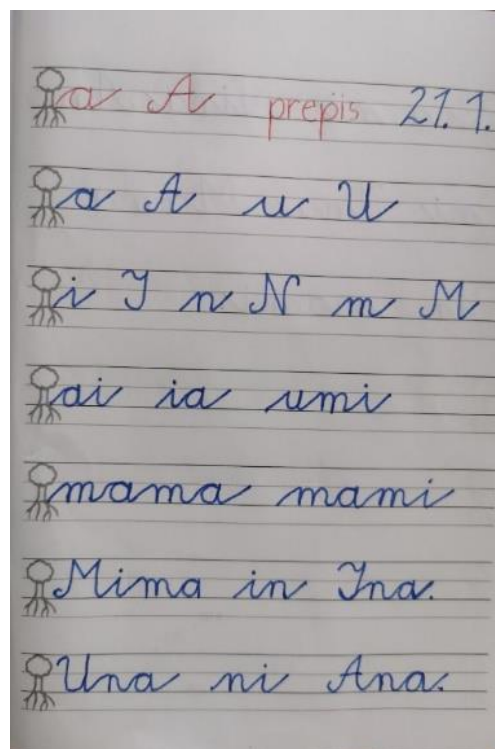
Liza Odlazek

Tisa Virant

Val Kraljič

Nika Prešeren

2. b

ŠOLANJE DOMA

V ČASU KORONE SEM SPOZNAL, DA JE ŠOLANJE DOMA ZABAVNO. VES DAN SEM BIL LAHKO V PIŽAMI. BILO JE MANJ NALOG KOT V ŠOLI. POGREŠAL SEM NAJBOLJŠEGA PRIJATELJA ŽIGA.

Maks Cimerman

MOJA DRUŽINA

IME MI JE NIKA. STARA SEM 7 LET. RADA SE PELJEM S KOLESOM IN VOZIM Z ROLKAMI. MOJI SESTRI JE IME MANCA IN HODI V 6. RAZRED. MOJ OČI JE ŠOFER IN VOZI AVTOBUS. MOJA MAMI JE ŠIVILJA. VESELA SEM, DA IMAM DRUŽINO.

Nika Andrejčič

UGANKA

KDO JE TA DEBELOKOŽEC,
VELIKANSKI ŠTIRINOŽEC, KOT DA JE GASILEC,
BRIZGA VODO SKOZI RILEC?

Žiga Klemenčič

ČE BI BIL ODRASEL

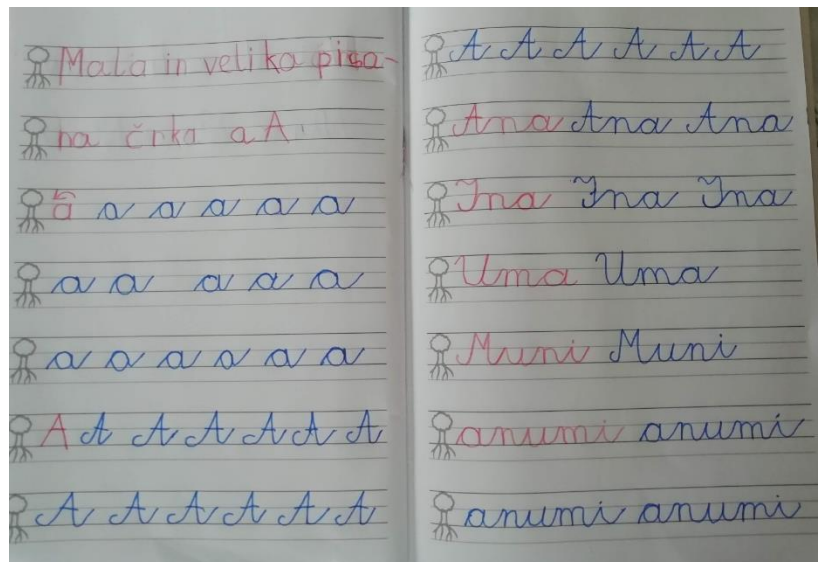
... BI BIL KMET IN IMEL BI VELIKO KRAV IN VELIK TRAKTOR. MED POČITNICAMI SEM BIL PRI STRICU NA ŠTAJERSKEM. IMA VELIKO KRAV, KI JIH MOLZE. MLEKO JE ODPELJAL TOVORNJAK. TISTE DNI SO SILIRALI KORUZO. VOZIL SEM SE NA TRAKTORJU LINDER. BILO MI JE ZELO VŠEČ. DELALI SMO CEL DAN. PROTI VEČERU ME JE PRIŠLA ISKAT MAMI. DELO NA KMETIJI MI JE VŠEČ.

Nik Cvelbar

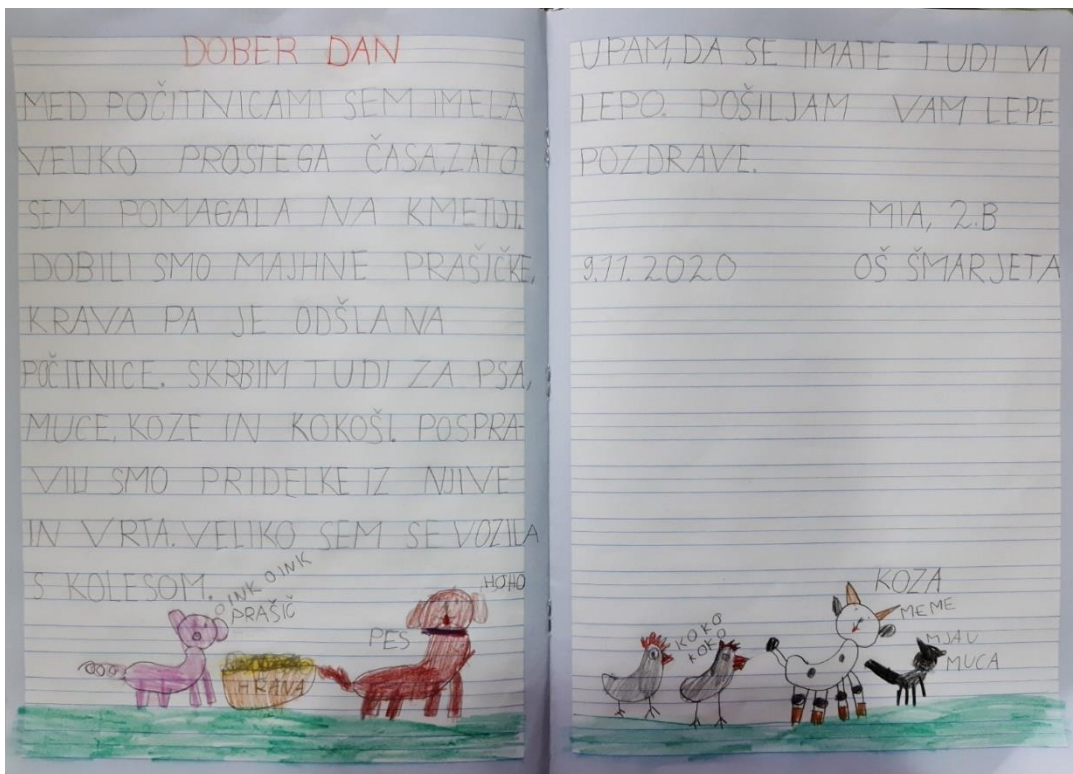
PISALI SMO PISMO STAREJŠIM OBČANOM

JAZ SEM ANA. HODIM V OSNOVNO ŠOLO ŠMARJETA. NAŠA ŠOLA JE VELIKA. TAM SE MARSICEŠA NAUČIMO, JEMO IN SE ZABAVAMO. UČIMO SE MATEMATIKO, SLOVENŠČINO, SPOZNAVANJE OKOLJA, ANGLEŠČINO IN UMETNOST. JAZ IMAM RADA LIKOVNO UMETNOST, KER USTVARJAM RAZLIČNE STVARI. NE MARAM DELATI ŠOLO OD DOMA, KER NI TAKO KOT V ŠOLI. NAJBOLJ JE ZABAVNO, KO SE S PRIJATELJICAMI IGRAMO GIMNASTIKO, ZATO SEM DOBRA V MOŠKI IN ŽENSKI ŠPAGI. ČE BI PRIŠLI NA OBISK, BI VAM POKAZALA TELOVADNICO IN ZAPELI BI VAM PESMICE. ŽELIM VAM, DA OSPANETE ZDRAVI IN SE VELIKO IGRATE.

Ana Hiti

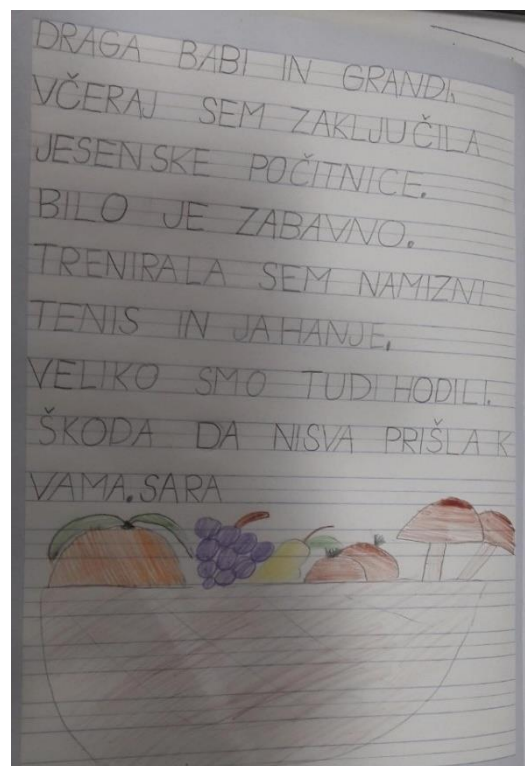
Aleksej Peterlin

Mia Novak Draksler

Tonja Božnik Vdovč

Sara Simončič

3. a

Moja žival

Rada jo imam, ker se rada igra. Ime ji je Oxi. Stara je štiri mesece. Rada grize igračke. Ne mara se česati. Rojstni dan ima 10. 2. Ko gre ven, ji oblečem pullover. Je majhna in igriva.

Isabel

Moja žival je psica. Ko se stušira, začne noretiti, ker ji gre voda na živce. Ime ji je Pupa. Stara je 16 let. Zelo rada se crklja in gre na sprehod. Rada ima hrano. Zelo je požrešna. Ne mara se česati. Vsi jo imamo radi.

Žoel

Mojemu mačku je ime Tačko. Zelo rad se igra z vrvico. Ima prijatelja Mikija. Zelo dobro se razumeta; včasih se skregata, a sta potem spet prijatelja. Rad se skriva pod avto, k sosedom ali v svojo mačjo hišico. Je paštete in brikete. Zelo se boji sosedovih psov.

Maruša

Mojemu psu je ime Kimi. Rad se igra s svojo žogico in hodi po snegu. Ima skrivnost, da »lula kot punca«.

Ajda

Moja žival je muc. Ime mu je Piki. Zelo je priden. Piki gre z nami na sprehode. Zelo rad je polnjene brikete. Piki rad pleza na balkon.

Aleks

Moja žival je kuža. Ime mu je Astor. Je velik in lep. Rad je in pije ter lovi in stiska.

Gaj

Imam tri živali. Jih hranim in čuvam. Ime jim je Tomi, Roki in Poldi. Igram se z njimi. So lepi. Včasih grem z njimi na sprehod – razen s Poldijem. Te tri živali so kuža, mačka in hrček. Zelo so pridne.

Brin

Moja žival je hrček. Z nji se igram. Danes mu bom očistil kletko.

Luka V.

Moja psička Loti je bele barve. Veliko pije in je. Po cele dneve spi. Pogosto pobegne. Veliko se igra zunaj na travi. Stara je eno leto in pol. včasih nagaja, a je tudi pridna. Učim jo s priboljški. Velikokrat jo kopamo, ker je zmeraj umazana.

Neža

Ime mu je Beto. Je črno rjave barve. Včasih ga stuširam. Živi v pesjaku in rad se igra. Zelo rad je in pije vodo. Je zelo lep. Ima rjave oči, lepa ušesa in dolg rep. Z njim gremo na sprehod. Včasih pobegne in rad nagaja.

Matias

Moja žival je kuža, ime ji je Van. Igram se z njo.

Živa

Moja žival je pes Bela. Igra se na polju in gre na sprehod.

Ejma

Moj kuža je zelo igriv, včasih tudi poreden. Vsakih pet mesecev ga postržejo. Velikokrat jo peljem na sprehod. Rada gre na sprehod, je zunaj, rada se igra, teče in veliko spi. Imamo jo radi.

Sofija

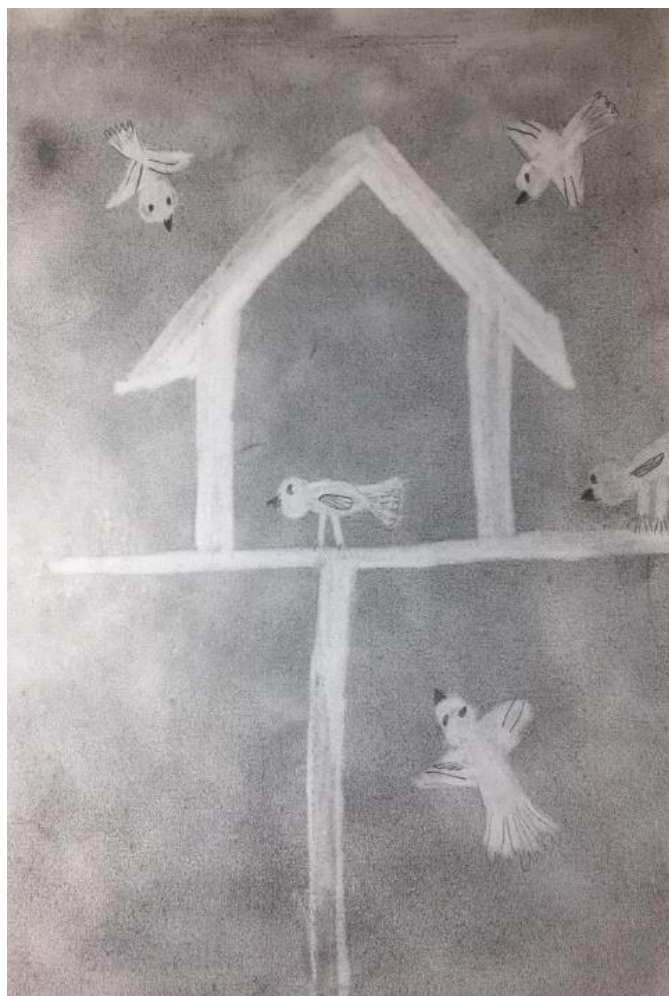
Imam muci po imenu Bela in Suki. Bela je bele barve, Suki pa črne. Obe radi jesta in se pustita božati.

Jaša

Zimska idila

Ines Medved

Žiga Novak

Moj prosti čas

Igram igre Fortnite, Roblox in Brawlstars. Igram se z avtomobilčki in gledam televizijo. Igram se tudi z mojim psom Ronom.

Žiga

V prostem času še igram, rišem, grem na sprehod in se igram s sestrično in s sosedom. Grem tudi k babi. Z babi greva ven. Če je sneg, se kepamo. Če pride bratranec, se kepa še on.

Klara

Grem v šolo in naredim vse za nalogo. Ko pridem domov, pojem kosilo, potem pa se grem ven igrat. Malo še igram igrice, nato pride oči. Pogovarjava se in se igrava. Zvečer malo pogledam televizijo, nato grem v posteljo. Malo berem, mamica me pride poljubiti za lahko noč.

Samo

Rad igram igrice, grem na sprehod, ustvarjam s kartonom, skačem po trampolinu. Rad se šemim, igram Fortnite, rišem in se žogam. Grem na sprehod s psom.

Leon

V prostem času se zabavam. Odmor mi je prekratek. Ponavadi se med odmorom igram s Patrickom. Ni mi všeč, da delamo za šolo. Rad imam šport, ne maram pa likovne.

Luka K.

Ko pridem iz šole, naredim naloge, potem pa najraje igram igrice.

Jaša

Šola doma

Zjutraj se zbudim. Potem se preoblečem, pojem zajtrk in grem na zoom. Po zoomu grem delat naloge. Ko jih naredim, nahranim mucu Jekija in Maksa. Mami pomagam skuhati kosilo, potem gremo jest. Po kosilu grem ven z družino pospravljat drva. Ko je noč, se umijem in grem spat.

Anže

Ko se zbudim, si umijem zobe in se pripravim na zoom. Naredim naloge. Kar ne znam, kasneje naredim skupaj z mami. Ko pojem kosilo, se igram z bratcem. Ko je ura tri, pride mami in preverimo nalogo. Potem gremo še na sprehod.

Ines

Zjutraj sem se zbudila ob 7.20. Malo sem še poležala v postelji. Šla sem v kuhinjo in si naredila zajtrk. Šla sem na zoom ob 8.30. Ko smo končali z zoomom, sem še delala za šolo. Opoldne sem pojedla kosilo. Popoldne sem šla ven na sprehod. Zvečer sem pojedla večerjo in ob 21.30 legla v posteljo.

Lina

Slovenski kulturni praznik

Uganka:

Rodil se je januarja,

umrl pa junija.

Je v Žirovnici 6. julija rodil se

in bil Prešernov najboljši prijatelj je.

Pomagal Prešernu pri pisanju njegovih pesmi je še.

Anže Kovačič

(Odgovor: Matija Čop)

3. b

Pesmica za lahko noč

Zaspi, zaspi, zvezdica te lovi,
zvezdica svetleča,
zvezdica bleščeča,
ki na nebu sije
in te vabi v sanje.

Zaspi, zaspi, moja mali ti.
Naj te ne bo strah,
ker zvezdica te pazi celo noč.

Zaspi, zaspi in zjutraj
se naspan zbudi.
Sonček te že čaka,
hitro skoči v novi dan.
Lejla Bahtijarevikj

Uganka

Črn klobuk,
črn plašč,
črni lasje.
V roki pero,
ki piše rime.
Kdo je to?
Maks Jude

Kaj je to?

Sočen sadež na drevesu dozori,
kdor si ga zaželi,
doktor Fig jih že deli.
Neža Gregorčič

Palačinke

Majhne, debele, velike, okrogle,
okusne in slastne ter polne veselja.
Rad jih pripravim, spečem, namažem,
in jih za zajtrk kar takoj zmažem.
Najljubše so tople in zapečene
in vedno pri roki lepo narejene.
Patrik Korenič

Uganka

France Prešeren
v žep je jih skrtil
jih otrokom razdelil.
Gregor Pepel

Moja kuža

Moj kuža se imenuje Puža.
Ima črne sive dlake,
in noge s katerimi skače,
vsak dan se igra z mano in teče.
Moja kuža ne nosi hlače,
In ni hotel iti na Gače.
Čuva hišo in laja pred vrati,
ko ni nikogar doma,
sosedom ne da spati.
Mia Vučić

Coronina šola

Corona je virus,
ki prišel je med nas,
na hitro v hiše
zaprli so vse nas.

Od doma učiti smo morali se,
saj v šolo ni dalo se.

Komaj zdaj čakamo,
da šolska vrata se odpro,
da s sošolci spet se srečamo.

V šoli bomo znanje
z ZOOM-a obnovili,
da učiteljico Katarino
bomo razveselili,
saj znanja veliko smo si
na daljavo pridobili.
Nika Krivc

Sonce in snežni mož

Po zimi vsi smo ven silili
in snežnega moža smo delali.
Ko pa sonce posijalo je,
je sneženi mož začel topiti se.
Vsi za glavo držali smo se,
ker nastala velika luža je.
Z nogami po luži smo veselo čofotali
in si vse hlače zamazali.
Tako smo si ta zimski raj
v naš spomin zapisali.
Nik Krivc

Moja muca

Moja Muca je siva in tudi igriva.
Rada crklja se in tudi vda se.
Včasih zbeži in odhiti k sosedom v raj in brž nazaj.

Ko k meni hiti, želimo si jo vsi veliko, veliko božati.
Po kolenih nam skače in
želi si igrače.
Najraje ima,
ko po trebuščku kdo božati jo zna.

Naša muca spi brez pižame,
a jesti mora veliko hrane.
Po zoba najraje mačje brikete,
a branila se ne bi mačje paštete.
Za konec želimo si vsi,
da naša Neli nikoli ne zbeži.
Julija Umek

Moj Reks

Moj Reks je zelo pogumen in
hkrati bistrumen.
Na mene se jezi,
če priboljška ne dobi.
Z repkom miga sem ter tja,
posebno, če z mano se igra.
Prav vsakega z laježem pozdravi,
v vojaško držo se postavi.
Moj Reks je psiček ena A,
nihče v družini ga ne da.
Zato želimo si srčno,
da dolgo čuval nas še bo.
Mitja Dimec

Zima

Zima je hladna in
mraz nam pritiska,
le redko nam lepo
snežinko natiska.
Ker snega nikoli ni,
čakajo uboge sani.
Pomlad prehitro bo prišla,
stopila bo snežaka dva.
Miša Golob

Moje sanje

V karanteni sem sanjal, da je bilo vse odprto in da smo odšli na morje. Na morju je bil lep sončen dan in smo zelo uživali. Tam smo plavali, se igrali, nabirali školjke in se lepo imeli. Tako lepo bi bilo, če ne bi bile to samo sanje, ampak da bi bilo resnično. Upam, da se sanje kmalu uresničijo.

Timotej Amf

Moja Suzi

V soboto je bil lep sončen dan. Ati je dopoldan očistil najino kobilu Suzi. Nadela sem si jahalno čelado in rokavice. Opremila sva jo s sedlom in uzdo ter se odpravila v manežo. Splezala sem na Suzi in veselo jezdila. Delala sva kroge in osmice. Suzi je bila zelo pridna. Držala sem se za vajeti in zataknila noge v stremena. Prišli so naju pogledat sosedi. Enoletni Maks je prvič videl, da se da na konju jezdit. Bil je zelo vesel, se je pa tudi hotel dotakniti pastirja, kar ne bi bilo dobro. Po končani ježi si je Suzi zaslužila sladkorno kocko.

Laura Šoštarec

Moje sanje

Moje sanje so, da bi imela konja in bi ga jahala. Imela bi žrebca, ki mu bi bilo ime Mistral. Bil bi črne barve. Sama bi ga vzgajala in jahala. Oči mi bi pomagal narediti progo kjer bi ga jezdila. Prinašala vodo, hranila in krtačila bi ga jaz. Dala bi vse, da ga bi imela.

Neja Kotar

Moje sanje

Moje sanje so različne. Včasih, ko pa ne morem zaspati, si priključem najzanimivejše sanje. Bili smo na majhnem otoku blizu prečudovitega gozda. V gozdu so cvetele lepe rumene rože, bilo jih je ogromno. V morju je plavalo polno nevarnih in ljubkih živali. Vedno sem čofotala v ribniku za gozdom. Pri njem je bil slap in nekega dne sem šla skozi slap. Tam je bila velika jama, v kateri je bilo polno skrinj zlata. Zlato sem občudovala in ga podarila mami in prijateljem.

Sofija Lin Hribar

Ko bi mi zlata ribica izpolnila tri želje

Moja prva želja je, da bi potovala Francijo in v Dominikansko republiko. Tam bi rada živela.

Moja druga želja je, da bi moj mucek Puhi živel večno.

Moja tretja želja je, da bi bila kraljica sveta. Dajala bi ukaze, ki bi jih morali vsi spoštovati.

Alisa Cvelbar

Zlata ribica

Nekoč je živel fant, ki mu je bilo ime Tim. Tim je sprehajal psa Orija in na poti je srečal prijatelja Maksa. Šel je k babici in počakal, da pride njegova mami. Ko je prišel domov, se je šel igrat z žogo. Po igri z žogo se je odpravil proti bližnjemu ribniku. Pot do ribnika mu je hitro minila, saj je zelo pohitel. Ko je prišel do ribnika, je opazil nekaj prav posebnega. V skritem kotičku ribnika je opazil zlato ribico. Ko je zlata ribica videla Tima, se je tako razveselila, da mu je ponudila tri želje. Tim se je zelo razveselil. Njegova prva želja je bila hoverboard. Po krajšem premisleku si je zaželel drugo željo. Zlati ribici je rekel, da si čez 10 mesecev želi novega bratca. Zadnja njegova želja je bila lonec, ki si ga je že dolgo želel. Tim je bil zelo srečen, da je srečal zlato ribico. Ko se je bližala noč, je pohitel domov. Tako je živel srečno do konca svojih dni.

Miha Vindiš

Moje želje, za katere bi prosil zlato ribico:

Zaželel bi si, da bi imel moč, da bi lahko ustavil čas.

Zaželel bi si, da bi imel čarobni avion, da bi me odpeljali, kamor koli bi želel.

Zaželel bi si, da bi imel čarobni mošnjiček, ki bi bil vedno poln.

Nejc Cvelbar

Če bi bil odrasel, bi vozil formulo. Moje sanje so voziti formulo petronas. Če bi mi zlata ribica izpolnila 3 želje, bi si želel da se odprejo šole, da ne bom nikoli zbolel, da ne bi imel veliko naloge.

Luka Hodnik

Moje tri želje so, da bi imela delfina, da bi šla v Ameriko in da bi videla igralko Karol Seville.

Neža Kralj

4. a

Naši hišni ljubljenci

Pri nas doma imamo že kar nekaj časa mačka. Njegovo ime je Tom, dobil ga je po igrici Talking Tom. Je črne barve, a ima tudi eno belo listo in je za mačka kar star, saj ga imamo že 5 let. Ima dva rjava očesa in en zelo dolg črn rep. Ugotovil sem, da zelo dobro voha, saj zmeraj, ko kaj kuhamo ali pečemo pride zraven in se smuka med nogami in voha, če bo dobil kaj za pod zob. S Tomom se res super ujameva in se igrava, čeprav raje vidi, da ga praskam kot da se igrava. Enkrat, ko smo kupili nov sesalec in ga prinesli v hišo, je ves čas hodil okoli škatle. Ugotovil sem, da mu je res všeč. Vprašal sem mami ali škatlo še rabimo in ona mi je odgovorila, da je ne. Zato sem se spomnil super ideje. Na televiziji sem videl, kako iz škatle narediti mačjo hiško in to sem tudi naredil. Škatli sem odrezal zgornji del škatle in notri dal staro deko, da bo Tomu toplo. Pri strani sem mu naredil tudi vrata, da lahko vstopa v njegovo novo hiško. Hkrati pa sem mu izrezal tudi dve okni, da lahko opazuje ven, kaj se dogaja okoli njega. To mi je seveda pomagal graditi moj brat, a s skupnimi močmi nama je uspelo, tako da Tom sedaj vsak večer spi v njegovi hiški.

Matic Pirc

Mojemu hišnemu ljubljencu je ime Maksi. To je velik, debel, pameten in svojeglav maček. Ne vem točno, koliko je star. Starši so ga k hiši pripeljali od družine, ki je živela v bloku. To je bilo še pred mojim rojstvom. Star je zagotovo 14 let. Zelo rad spi in se igra. Najraje ima, da ga božamo. Ima veliko zanimivih lastnosti. Opazil sem, da preden prečka cesto, pogleda levo in desno. Če ostane zaprt v hiši, uporablja mačji WC. Ko jemo kaj mesnega, pride zmeraj k mizi in takrat je še posebej priden in ubogljiv. Kadar k hiši pridejo drugi mački, jim pokaže, da je on glavni. Vedno ga vsi ubogajo. Sicer se je že stepel, a vedno zmagal. Njegova črna in bela dlaka se vidi že na daleč: ko gre na obhod po njivi, travniku ali ko spleza na drevo. Kadar čistim kletko hrčku Boltu, za vsak slučaj naredim pregrado, da ne bi Maksiju kaj padlo na pamet. Maksija imam zelo rad in ga ne bi zamenjal za nobenega mačka na svetu.

Valter Globevnik

Predstavila vam bom mojega hišnega ljubljenca, psičko Piko.

Moji starši so mi jo kupili, ko sem bila stara štiri leta. Še zdaj se spominjam dneva, kako zelo sem se jo razveselila. Poimenovala sem jo Pika. Je pasme pekinezer in je svetlo rjave barve. Je zelo živahna psička. Skupaj preživiva veliko mojega prostega časa.

Spomnim se, bilo je sobotno sončno jutro. Kot vsak dan, sva se tudi to jutro odpravljali na sprehod. Vzela sem povodec za psičko in sva šli. Vso pot sva hodili po gozdni poti. Ko sva hodili, sem v daljavi zaslišala pasji lajež. Zelo sem se prestrašila in izpustila povodec. Psička Pika se je tudi ustrašila in zbežala. Vsa objokana sem jo začela iskati. V mislih sem že videla, da jo ne bom nikoli našla. Ni dolgo trajalo, ko sem jo zagledala. Ležala je na tleh, ob gozdni poti. Ko sem prišla k njej, sem videla, da se je ujela s povodcem med vejami. Hitro sem jo rešila in skupaj sva odšli domov. Med potjo domov sem razmišljala, kaj vse bi se lahko zgodilo, če je ne bi našla. Ko sva prispeli domov, sem psičko zavila v odejo, jo stisnila k sebi, saj je bila še vedno prestrašena. Hitro se je pomirila, saj je začela mahati z repkom. Verjetno zato, ker sem jo našla in rešila. Ne predstavljam si dneva brez moje psičke Pike.

Enja Kodrič

Dolgo sem si želel skobčevko. Z mamico sva iskala po internetu, ampak nisva našla prodajalne z malimi živalmi, kjer bi jo lahko kupil. Potem pa je uspelo. Dobil sem telefonsko številko od nekoga, kateremu so se izvalile mlade skobčevke. Komaj sem čakal, da dovolj zrastejo.

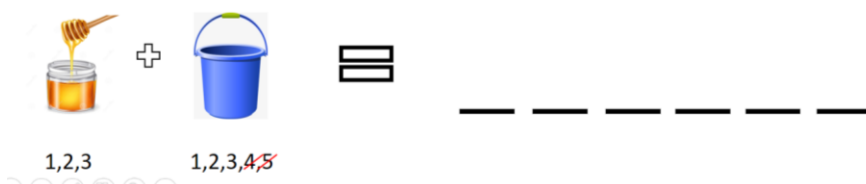
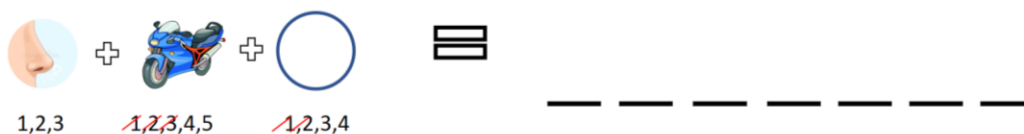
Končno sem dočkal. Mami se je z gospodom vse dogovorila in jih šla iskat. Komaj sem čakal, da pride domov. Bil sem zelo presenečen, ko sem dobil kar dve skobčevki. Zelo sta bili lepi. Ampak na začetku me še nista poznali in sta bili malo prestrašeni. Moder je bil fant, zato sem mu dal ime Majki. Zelena je bila punčka,

zato sem ji dal ime Bubika. Ker sem že imel kletko, sem ju dal notri in bila sta zelo vesela. Ker smo doma imeli le hrano za golobe, sem jo jima nasul in jima dal tudi vodo. Naslednji dan pa je mami kupila hrano prav za papige. Kupila jima je tudi sladico, to je zrnje v stroku za zobanje, pesek z minerali, da se jima mlinček vrti in sipino kost. Od tistega dne sta zelo srečna pa tudi jaz sem zelo srečen.

Na spletu sem prebral, da imajo samčki modro obarvan zgornji del kljunčka, samičke pa vijolično obarvan kljunček. Tako sem tudi izvedel, kateri papagaj je samička in kateri samček in jima dal pravo ime. Bubika je malo večja. Njeno perje je živo zelene barve. Majki je modre barve, malo ima tudi črnih in sivih peres. Sta zelo pridna. Včasih se kljunčkata, si obirata perje, letata po kletki, cingljata po zvončku. Ker sem prebral, da skobčevke rabijo prostor za valjenje, mi je dedi naredil še hiško. Hiško smo postavili ob kletko in zdaj nestrpno čakam, da začneta valiti in dobim še mlade papagajčke.

Maksimiljan Žibert

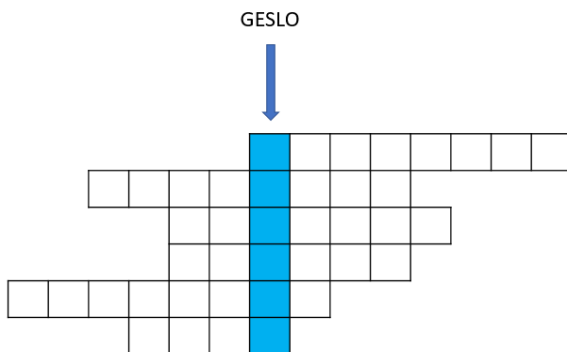
Reši rebuse.

Ažbe Ivančič, 4.a

Reši križanko.

1. Zimski šport.
2. Zadnji mesec v letu.
3. Obesimo ga na jelko.
4. Sneženi mož ali _____.
5. Ko sneži, padajo z neba _____.
6. Najbolj hladen letni čas.

Ažbe Ivančič, 4.a

Na potepu

Bil je lep sončen dan. Peš sem šel v trgovino. V trgovini sem si kupil sendvič, saj sem bil zelo lačen. Ko sem šel iz trgovine, sem srečal prijatelja Jana. Tudi on je šel v trgovino. Dogovorila sva se, da ga počakam v parku. Usedla sva se na klopco in pojedla vsak svoj sendvič. Ker je bil lep dan, sva se odločila, da greva po bližnjici v Šmarjeto in čez Brezovico, Koglo proti domu. Hodila sva ob potoku, naredila mlinček iz vej in ga povezala s travo. Splezala sva na lovsko prežo, se slikala. Tako nama je bilo lepo, da sva kar pozabila, da sva že v Žalovičah, kjer stanuje Jan. Jan me je nato pospremil na pol poti, kjer sva se poslovila in odšla vsak proti svojemu domu. Doma so me že vsi nestrpno čakali, saj je najin potep trajal celo popoldne. Z Janom pa sva se dogovorila, da ga kmalu ponoviva.

Tjaš Turk

Moj dan šole na daljavo

Moj dan se začne z jutrom. Zutra j se zbudim ob 07.30. Oblečem se, umijem zobe, počešem lase in pripravim za šolo zvezke, računalnik in pogledam, kdaj imam Zoom. Potem pričnem delati do Zooma, kar mi uspe. Ko imam konec Zooma, pojem kakšno banano in jabolko in naredim, kar znam in vem. Ko naredim skoraj vse, grem jest kosilo. Po kosilu pospraviva z bratom in sva do 16.00 sama. Potem mami in oči končata s službo. Ko mami pride domov, nama pomaga, kar ne veva. Okoli 17.00 ure pošljeva naloge, včasih pa tudi že prej. Mami nam pomaga in kuha večerjo. Ko naredimo gremo jest in na večerni sprehod. Po sprehodu se gremo stuširati, umiti zobe in pripravimo se za spanje. Mami in oči pogledata še kakšen film.

Neža Zoran

Utrinki z dnevov dejavnosti

4. b

Igranje prečne flavte

Za to dejavnost sem se odločila, ker igra prečno flavto tudi moja sestra. Odločila sem se, da bom tudi jaz začela igrati flavto, ker ima flavta zelo lep glas. Z njo se ukvarjam že od prvega razreda. Vadim po enkrat, dvakrat ali trikrat na teden. Zelo sem vesela, da igram ta inštrument. Komaj čakam, da bo šel korona virus iz Slovenije in grem nazaj v glasbeno šolo v Novo mesto. Čeprav mi je tudi doma, na daljavo, glasbena šola zelo dobra. Hodim v glasbeno šolo Lipičnik. Med poletnimi počitnicami greva s sestro na poletne urice igrati prečno flavto v orkester Krka. Komaj čakam, da vidim mojo učiteljico za prečno flavto v živo.

Enja Mlakar

Moja korona šola od doma

Hodil sem v šolo kot vsak otrok, no razen, kadar sem zbolel. Nato pa je prišel virus (Korona virus). Najprej ni bilo tako hudo. Za šolo smo delali doma. Na začetku sem bil vesel, saj sem se počutil, kot da sem na počitnicah. Zjutraj sem se priklopil na zoom, nato malo lenaril, se igral in naredil nekaj za šolo. Vendar je sčasoma postalo bolj težko. Dela za šolo je bilo vedno več, meni pa se je dalo vedno manj. Mami se je name jezila, ampak ni kaj dosti pomagalo. Včasih sem komaj čakal, da grem ven s prijatelji, ampak sem vedel, da ne smem. Sprijaznil sem se s svojo novo družbo, ki so jo sestavljali moja sestra, moja mucka in pes. Pogrešati sem začel svoje prijatelje, ta pravo šolo, klepetanje s sošolci. Prišli so prazniki in veselil sem se okraševanja smrekice. Kmalu bo božič, zelo se ga veselim, saj upam, da dobim lepo darilo. Potem pridejo ta prave počitnice in novo leto. Po novem letu si želim, da se končno vrnem v šolo in ponovno vidim svojo učiteljico in prijatelje!

Adam Lesjak

Moja družina

Z mojo družino se imamo fino.

Moj oči je hiter kot strela,

a ni dneva brez dela.

Mami pere, čisti, kuha,

da od vsega dela kot lokomotiva puha.

Nio kremice zanimajo,

poskrbi, da dame nohte si poštimajo. Marcel poseben je fantič,

najbolj se boji, da na mizi bo radič.

Jaz najmlajša sem pri hiši,

zaradi mene mamin glas se po celi vasi sliši.

Nia Dežman

Moj najljubši hobi

Že ko sem bil majhen, sem pogosto spremljal očija, ko je šel s prijatelji igrati tenis. Najbolj vesel sem bil, ko sem pobiral žogice.

Pred dvema letoma sem začel trenirati tenis v Teniškem klubu Otočec. Treninge imamo dvakrat na teden.

Naš trener Dušan je zelo prijazen in dober. Na začetku treninga se vedno ogrejemo, potem vadimo teniške udarce, nato pa začnemo igrati eden proti drugemu. Igramo tudi različne igre. Z mano trenira tudi moj sošolec Adam Lesjak in na treningih nama gre zelo dobro.

Treninge zelo pogrešam in komaj čakam, da se po dolgem času spet vrnem na teniško igrišče in odigram tenis z Adamom.

Oskar Stanojević

Brez kmeta ni hrane

Aljaž Zupan

Klara Babič

Moj hobi

Oči in mami sta naju z bratom vpisala v plesno pripravljalnico v Novem mestu, ko sem bila stara 5 let. Ples nama je postal zelo všeč in sva zelo rada in redno hodila na plesne vaje. Najprej sva trenirala 1-krat na teden, zadnje dve leti pa trenirava 2-krat tedensko. Plesati sva začela z lahkimi plesi, sedaj pa pleševa težje standardne in latinsko-ameriške plese. V plesu zares uživam, se sprostim in veliko gibam. Tam imam dobre prijatelje in prijateljice ter seveda brata, ki je moj soplesalec. Ko še ni bilo korona virusa smo imeli plesne v živo, v plesni dvorani Marof. Tam mi je bilo všeč, ker nas je lahko učiteljica popravljala. Če kaj nismo znali, nam je lahko tudi pokazala kako se pleše. Sedaj pa imamo plesne na daljavo, preko Zoom-a. Z bratcem si prineseva blazine v dnevno sobo, kjer imava vsak torek in četrtek trening. Najprej se ogrejemo, potem delamo vaje za moč, nato pa začnemo preplesavati plese. Plesne na daljavo so tudi dobre, samo učiteljica nam ne more pokazati kako je prav, nam pa pove kaj naj izboljšamo in kje delamo napake. Pa tudi pohvali nas. V tem času tudi ni plesnih tekmovanj, na katera sem zelo rada šla. Tam sem lahko pokazala kaj sem se naučila. Komaj čakam, da se spet vrnem na parket, se oblečem v plesno obleko, obujem plesne čevlje, mami pa mi naredi plesno frizuro. Še bolj pa čakam, da spet v živo vidim moje prijatelje. 😊

Maruša Sinur

Totalno zmešana pravljica

Nekega dne, ko je bil prečudovit sončen dan, je Obuti maček srečal Trnuljčico. Bil je na poti k fontani, kjer je želel vreči vanjo kovanček, da bi se mu izpolnila največja želja. Ob sebi si je želel imeti veliko prijateljev, da bi skupaj živeli in se zabavali.

Obuti maček je Trnuljčici povedal, kam gre in ko sta se pogovarjala, je kar naenkrat pred njima zrastle ogromen fižol. Segal je čisto do neba, čez oblake. Potem je prišel še Ostržek in priletel je ogromen mavričen morski pes s krili. Stitch je jahal samoroga, ki je imel za lase ogenj. Vsi so prišli pogledat, kaj se dogaja. Kar naenkrat so vsem zrasla krila, razen samorogu ne, ker jih je že imel, in poleteli so nad oblake. Tam so se

malo zabavali (kdo se ne bi) in zagledali so velik grad. Vsi so šli noter in našli so gozd v gradu, ki ga je stražila ogromna kokoš. Vsi so se skrili. Pritihotapili so se v sredino gozda in zagledali so zaklad. Vsak je vzel malo in dal zlato v žepe. Čeprav niso vzeli vsega zlata, se je kokoš vseeno zelo razjezila in jih zmetala ven iz gradu. Poleteli so nazaj na tla in si šli kupit čokoladno mleko in piškote. Potem so na sredini vasi še pomagali okrasiti novoletno jelko. Trnuljčica je vozila kolo, Ostržek pa je pomagal žagati drva. Stitch je nahranil samoroga, da ne bi ogenj ožgal lesenega Ostržka. Obuti maček pa je šel plesat v mačji klub.

Dan se je počasi končal, in ker so imeli polne žepe zlata, so si kupili veliko hišo z bazenom. Šli so spat. Mavrični morski pes je spal kar v bazenu. Naslednje jutro so si naredili palačinke za zajtrk. Šli so se zabavati v svoj bazen in se igrali rokomet. Ker so se imeli lepo so se zmenili, da bodo živeli skupaj. In tako se je Obutemu mačku izpolnila želja, še preden je vrgel kovanček v fontano.

Gal Medja

Moje muziciranje

Že od majhnega me zanimajo inštrumenti. Moja prva kitara je bila plastična in zelo majhna. To me ni ustavilo in hitro sem znal zaigrati Kuža pazi in Abraham ima sedem sinov. Kasneje sem si strašno želel električno kitaro. Pa sem izvedel, da se moram najprej naučiti igrati navadno kitaro. Ko sem jo dobil za sedmi rojstni dan, sem bil zelo vesel. Sedaj igram kitaro že dve leti. Note in akorde se učim v Glasbeni delavnici v Novem mestu. Rad igram akorde, ker lahko z njimi zaigram zelo znane in zabavne pesmi. Večkrat sem tudi že nastopal: v šoli z otroškim pevskim zborom, na zaključnih koncertih Glasbene delavnice, na otvoritvi ceste in tudi doma na družinskih zabavah.

Zdaj med korona virusom, ko imamo šolo na daljavo, tudi glasbene delavnice ne obiskujem. Z učiteljem se slišiva preko telefona in si tako tudi izmenjava posnetke. On meni pošlje razlago in zaigra, jaz pa njemu pošljem posnetek naučene vaje. Kadar dobro zaigram, mi pošlje pohvalo, jaz pa njemu nazaj vrnem kakšnega zanimivega emoja.

Lansko leto se je moj bratec začel učiti diatonično harmoniko. Včasih sem tudi jaz vzel harmoniko v roke in nanjo zaigral. Največkrat sem to naredil, takoj ko sem prišel iz šole, ko še nikogar drugega ni bilo doma, zato nihče ni vedel za to. Potem pa sem enkrat zaigral v nedeljo po kosilu in vsi so debelo gledali. Vprašali so me: A se ti ne učiš igrati kitare? Seveda se, sem odvrnil, tole pa počnem v prostem času. Zdaj znam že več otroških pesmi, zaigram pa tudi kako svojo melodijo.

Te dni čakamo novo harmoniko, staro izposojeno pa smo vrnili k lastniku. Dolgčas si krajšam z igranjem kitare in otroške klavirske harmonike. Komaj čakam, da se bo v naši hiši zasvetila nova diatonična harmonika.

Matija Škrbina

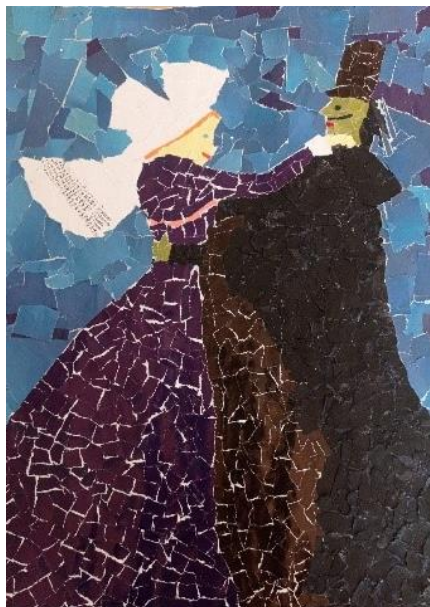
Kako sem spoznal vesoljce

Neke noči, ko sem spal, me je prebudil neznani zvok. Pogledal sem čez okno, ko sem zagledal neko čudo svetlobo. Ko kar naenkrat na travi zraven naše hiše pristane vesoljska ladja. Pomencal sem si oči, saj nisem mogel verjeti kaj vidim. Iz ladje so izstopili vesoljci. Odprl sem okno in jih povabil v hišo. Prišli so v mojo sobo in so v tišini začudeno opazovali, kaj vse imam v svoji sobi. Bili so oblečeni v zelene kombinezone, imeli so velike oči in na glavi so imeli antene. Začeli so se pogovarjati v svojem jeziku, nič jih nisem zastopil. Samo stal sem in sem jih opazoval. Kar naenkrat me je eden od vesoljcev prijel za roko in pokazal na igrače, in z rokami pokazal, če se gremo skupaj igrat. Igra je postala zelo zanimiva in zabavna, saj se nismo znali sporazumevati in smo vsi povprek krilili z rokami, kot da bi igrali pantomimo. Ura je bila 5 zjutraj, ko so se odpravili nazaj proti svoji vesoljski ladji, saj so morali iti domov še preden se naredi dan. Dogovorili smo se, da pridejo naslednjo noč po mene, da me odpeljejo v vesolje. Naslednjo noč so vesoljci res prišli po mene. Malo me je bilo strah iti v vesoljsko ladjo, ker nisem vedel, kaj me čaka. Ko sem prišel v ladjo, sem ostal brez besed, povsod sami gumbi in neki čudni glasovi. Vesoljci so me takoj spravili v dobro voljo in sem pozabil na strah. Kmalu smo prispeli v vesolje. Ko sem stopil iz ladje, nisem mogel verjeti, nikjer nobenega drevesa ali trave, sama puščava in tema. Predstavili so me ostalim vesoljcem in mi razkazali njihove hiše. Povsod sami gumbi in nobenih igrač. Začeli smo pritiskati na gumbe in vse skupaj je izgledalo kot, da igramo igrice. Bil je zelo zabavno. Ko je bila ura 5 zjutraj, smo se z ladjo odpeljali nazaj na Zemljo. Bil sem že zelo

zaspan. Posloveli smo se in povabil sem jih, naj me še kdaj obišejo. Ko sem se zjutraj zbudil, sem mislil da so vse skupaj sanje, ampak niso bile. :-)

Maj Štokar

Ustvarjaneje na temo Povodnega moža

Eliza Dežman

Gašper Jakše

Manca Udovč

Klara Babič

Matic Gazvoda

5. a

Moj poni konj Iskra

Rodila se je na zadnji šolski dan lanskega leta.

Ko sem prišla domov iz šole, mi je mama povedala, da smo dobili žrebička. Bila sem zelo vesela. Takoj sem se preoblekla in šla z mamo pogledat na pašnik. Bila je zelo lepa in majhna. Bala se me je, saj me še ni poznala. Zdela se mi je malo čudna, saj je bila drugačna od mame Lise. Mama je bela z rjavimi lisami, Iskra pa je bela s črnimi lisami. Vsak dan sem šla k ponijem na pašnik, da se me je navadila. Odločili smo se, da jo bomo obdržali. Iskra je že zrasla in je skoraj že tako velika kot njena mama Lisa. Ne boji se me več. Pusti se božati. Najbolj ji paše, če jo čoham po vratu. Ko bo dovolj stara, jo bomo ujahali. Verjetno je jaz ne bom smela jezdit, saj bom že prevelika zanjo. Vsak dan grem v hlev in pomagam skrbeti za konje in ostale živali, ki jih imamo. Zelo rada imam živali.

Pia Šmit

Moje sanje

Kot vsak večer sem povečerjal, odšel pod tuš in si umil zobe. S sestrico sva si pogledala še risanko in odšla v posteljo. Sanjal sem, da sem prišel v svojo najljubšo igrico, ki jo sedaj igrajo vsi moji sošolci. Igram jo, če sem priden in dobim svoj telefon.

Igrica se imenuje Pub Gang. V tej igrici se bojuješ, imaš svoja oblačila, ki jih kupiš. Vse je bilo tako resnično. Ko sem se zjutraj zbudil ves premočen in me je mami vprašala, kaj sem govoril ponoči, sem vedel, da so bile to le moje sanje. Čeprav bi si želel, da bi bilo to resnično.

Taj Robek

Časopis

Zjutraj pri kavici se je dedek Jože pogovarjal z ženo Anko. Spraševal se je, kje je njegov časopis. Kajti vsako jutro pri kavi bere časopis. Odločil se je, da ga gre kupit v kiosk. Anka mu je naročila, naj se sproti ustavi na tržnici in kupi paradižnik. Odgovoril ji je, da ga bo kupil in jo prosil, naj mu poišče njegovo čepico.

Dedek se je odpravil po opravkih. Rekel si je, da bo najprej skočil na tržnico po paradižnik. Toda takoj, ko je stopil iz bloka, je srečal svojega dobrega prijatelja Dina. Segla sta si v roke. Dedi Jože je povedal Dinu, da mu poštar danes ni dostavil časopisa. Rekel je, da on ne more začeti dneva brez svojega časopisa. Prijatelj Dino mu je odvrnil, da tudi njemu niso dostavili časopisa. Dino je rekel, da gre tudi on po časopis v kiosk.

Dedi Jože je predlagal, da gresta skupaj po časopis in ga prosil, če gre še prej z njim na tržnico po paradižnik. Ko sta hodila proti tržnici, sta se pogovarjala, če bi šla jutri na šah. Ko sta kupila paradižnik, se je Dino spomnil, da potrebuje krompir. Kupila sta še krompir in se napotila proti kiosku po časopis. V kiosku sta hotela kupiti vsak svoj časopis, vendar jima je prodajalka povedala, da danes niso dostavili časopisov. Bila sta začudena in presenečena. Želela ste izvedeti več. Prodajalka je nadaljevala, da se je v mestni tiskarni pokvaril tekoči trak, zato niso mogli natisniti časopisov. Dedi Jože in Dino sta tako kupila vsak en izvod križank. Poslovala sta se.

Dedek Jože se je vrnil domov in vso zgodbo povedal ženi Anki. Tudi ona se je začudila temu, da se je pokvaril tekoči trak. Povedal ji je, da je jutri dogovorjen z Dinom za igro šaha.

Žena se je pošalila na račun časopisa in rekla dediju, da naj bo previden, da ne bo zamudil šaha, kajti zjutraj bosta prišla dva časopisa.

Žan Erik Peterle

Moja psička Lina

Pred tremi leti sem si za rojstni dan zaželela majhnega kužka. Nihče mi ni nič rekel, kot da me niso slišali. Potem pa me je zvečer v sobi pričakala velika škatla. Z velikim zanimanjem sem jo odprla in na moje veliko presenečenje, je ven pokukal majhen črn kuža s prestrašenimi očmi, na ovratnici pa je imel rdečo pentljo. V

sobo sta vstopila tudi mami in ati in mi zaželela vse najboljše. Vsa vesela sem majhno kepico stisnila v naročje. Mami je rekla, da je to psička labradorka in kar takoj sem ji dala ime LINA.

Lina je v teh letih iz majhnega kužka zrasla v veliko črno, razigrano psičko. Veliko se moramo ukvarjati z njo. Ima velik, ograjen pesjak, v katerem domuje, ko nas ni doma. Najraje je zunaj in teka za mačkami. Včasih za nagrado spi tudi v hiši na hodniku, kjer ima svoj tepih. Včasih za njo skrbi tudi naša babi. Kadar gremo na pohod, pridejo prijatelji s svojima psičkoma in takrat se igrajo in podijo po gozdu in travnikih, da je kaj. Moja Lina je črne barve, ima rjave oči in okrogel smrček. Pod vratom pa ima belo liso. Za labradorce je značilno, da imajo velik apetit, zato moramo paziti, da ne dobi preveč za pojest. Je zelo razigrana psička in najraje ima, da ji mečem palico, ona pa jo nosi in nosi nazaj in se sploh ne utruji. Je zelo prijazna, zelo rada ima otroke in tudi ostale živali.

Ko sem dobila Lino, sem dobila najlepše darilo, vendar s tem tudi novo skrb. Naša Lina je naš družinski član in kadar pridemo domov, nas pozdravi z lajanjem, skakanjem in cviljenjem. S tem pokaže, kako zelo nas ima rada. Komaj čakam, da z Lino doživiva še več lepih skupnih trenutkov.

Viktorija Avsec

Slikanje s kavo

Ela Krist Turk

Jan Dragman

Moj hišni ljubljencek

Doti je moj pes, nemški bokser. Ta pasma je čuvaj. Nemški boksarji so zelo igrivi. Z njim se lahko res zabavaš. Je rjave barve, ima bele tačke, malo bel trebuh in bel vrat. Pomeni mi največ na svetu. Skupaj se druživa in zelo zabavava. On je moj najboljši prijatelj in nikoli ga nočem izgubiti. Velikokrat hodiva na sprehode ob potokih, da se lahko skopa. Hodiva pa tudi na daljše poti. Brez Dotija ne vem kakšno bi bilo življenje, a sem zelo vesela, da je moj prijatelj. Dobila sem ga za Miklavža leta 2014. To je bilo moje najboljše darilo do sedaj. Imava veliko skupnih dogodkov, in pri vseh sva se zabavala. Ko sem bila še majhna, je bil Doti mladič in imeli smo ga v hiši v kletki. Skoraj cel dan sem se družila z njim, a najbolj zvečer. Ko sem morala v posteljo, nisem hotela zapustiti Dotija. Ko sta mami in oči gledala TV in bila na kavču, sem se prithotapila do kletke, Dotija vzela iz nje in ga na skrivaj božala ter se igrala z njim. Tako je bilo vsak večer.

Zdaj je že velik in ga imamo zunaj. Še vedno pa se veliko igram z njim. Ko je bil še majhen, sem ga naučila trika sedi in tačko, zato zdaj zna ta dva trika.

Najbolje je, da psa učiš, ko je majhen, zato ker si to najlažje zapomni in potem zna, ko je odrasel. Ko bom velika, hočem postati nekaj, da bom lahko delala z živalmi. Mislim, da bom veterinarica, saj mi gre z živalmi res dobro in jih zelo dobro razumem. Res imam najraje živali.

Doti mi je res zelo pri srcu in če bi znala čarati, bi začarala, da ga ne bi nikoli izgubila.

A ne smem razmišljati o tem, moram se zabavati in iti dalje, zato se bom z Dotijem zabavala do konca in bila srečna, ker ga imam.

Pa še to. Priporočam vam hišnega ljubljénčka, saj ti resnično spremeni, obogati in polepša življenje.

Tina Odlazek

Detektivska topla 3 in pošastni računalnik

V zgodbi nastopajo trije prijatelji: Lana, Nika in Matevž. Lana je zelo pametna, zato sta ostala dva malo ljubosumna in ji pravita pametnjakovička. Nika je zelo pogumna in se ne boji skoraj ničesar. Matevž pa je najmlajši, zato ni tako pogumen, si pa zelo veliko stvari zapomni in to tej detektivski ekipi pride velikokrat prav. Imenujejo se DETEKTIVSKA TOLPA 3.

Nekega dne, ko je Matevž končal s šolo na daljavo, je poklical Lano in Niko, če se bodo kje dobili. Lana je sklenila, da se dobijo v njihovem štabu in sicer v Nikini drevesni hiški ob 14:00. Matevž je sklenil, da bo malo počival, saj je imel veliko naloge in do 14:00 je bilo še pol ure. Ugasnil je luči, zagnil rolete in legel v posteljo. Čez pet minut je zaspal, a dolgo ni spal, saj ga je zbudil glasen pok. Usedel se je in pogledal po sobi. Videl je, da se njegov računalnik spreminja v grozno pošast. Hitro je vstal s postelje in zbežal iz svoje sobe, kajti računalniška pošast je imela že roke in obupno grd obraz. Stekel je po stopnicah, zagrabil jakno, masko in ključe, ter zbežal iz hiše. Hitro je stekel proti Laninemu domu. Ko je prispel do bloka, je šel po stopnicah v drugo nadstropje in pozvonil pri prvih vratih. Odprla mu je Lana. Matevž jo je potegnil ven in rekel: "Hitro moramo imeti sestanek, nujno je". Lana je rekla mami, da gresta z Matevžem obiskat Niko. Zdrvela sta k Niki in ji povedala za nujni sestanek. Nika je vprašala: "No in kaj je tako nujnega?" Matevž je puncama povedal, kaj je videl v svoji sobi in kaj se je zgodilo z njegovim računalnikom, da zdaj najbrž hodi po hiši in išče nekaj, kar bi lahko uničil ali pa pojedel. Dekleti sta ga gledali z odprtimi usti, kajti vedeli sta da Matevž nikoli ne laže. Odločili so se, da gredo v Matevževo hišo pogledat, kaj se tam dogaja. Ko so prišli, so odklenili vrata in zagledali popoln nered. Matevž je zdirjal v svojo sobo, ker je videl, da se je v zgornjem nadstropju nekaj premaknilo in to ni bil pošastni računalnik, ampak nekaj drugega. Prišel je v svojo sobo, zagledal odprto okno in moškega, ki je tekkel po dvorišču. Punci sta to tudi opazili in Nika se je odločila, da ga bo zasledovala. Lana in Matevž pa sta si šla malo ogledat računalnik. "Matevž, kje si kupil ta računalnik?" Matevž ji je razložil, da ga je kupil v trgovini PRI MALEM STROJU v mestu. "A, saj veš, da je tisti Milan prodajal ukradeno robo?" je rekla Lana. "Ja ja vem, ampak ta računalnik ni ukraden, to vem" je zatrdil Matevž. Ta čas je Nika zasledovala moškega in ustavil se je na črpalki, v lokalni in nazadnje v veliki vili znani kot RAČUNALNIŠKA VILA, saj je v tej vili mrgolelo računalnikov. Lastnik je bil računalniški genij in to je zlorabljal za zločine. Nika se je peljala nazaj domov in povedala ostalima dvema, ki sta se že vrnila v štab, kaj se je zgodilo. Lana se je odločila, da si bodo malo ogledali vilo, kajti sumila je, da lastnik najbrž naklepa rop ali pa krajo po hišah. Rekla je: "Danes bomo šli k tisti vili in se predstavili kot veliki oboževalci tehnologije in vprašali lastnika, če nam lahko malo podrobneje opiše računalnike, prav?" Nika in Matevž sta se soglasno strinjala. Odšli so k vili in načrt je uspel. Lastnik jim je podrobneje predstavil računalnike, a detektivska tolpa 3 ga ni poslušala z zanimanjem, ampak je nekaj šarila po računalnikih. In kar naenkrat je Lani uspelo priti do strogo zaupnih dokumentov. Prikazalo se ji je pismo na katerem je pisalo: računalniške pošasti rop hiš in prodaja pošastnih računalnikov PRI MALEM STROJU. Lana si je to napisala na listek, ki ga je imela vedno s sabo. Nato je rekla: "Oprostite gospod, mami mi je pisala, da je malica pripravljena, zato moramo zdaj iti. Hvala, da ste nam povedali veliko o računalnikih. Nasvidenje." Hitro so jo pobrisali k drevesni hiški, kajti dobili so dober namig. Ampak niso in niso ga mogli razvozlati. Zato so se odločili, da vse to povedo policiji. Hitro so šli na policijo in imeli so srečo, kajti policija je dobila že veliko prijav o pošastnih računalnikih in ta namig jim je prišel zelo prav. S skupnimi močmi so razvozlati uganko. Lastnik vile je naklepal rop hiš s pošastnimi računalniki. S tem je oropal že par hiš za poskus in odločil se je, da bo pošastne računalnike ponudil Milanu, lastniku trgovine PRI MALEM STROJU. Milan je to sprejel, kajti v plačilo je dobil 3.000 €. Policaj je razložil, da je enega od računalnikov dobil Matevž in zaradi tega so pridobili veliko časa, da so načrtovali ogled vile in aretacijo lastnika. Čez en dan so vsi člani detektivske tolpe 3 dobili obvestilo o prijemu lastnika vile in Matevžu so obljubili nov računalnik. Starega je bilo seveda treba uničiti. Tako je detektivska tolpa 3 razkrila še en primer.

Urška Kovačič

Šola na daljavo

Zjutraj, ko se vstanem,
najprej si oči pomanem.
Odhitim v kopalnico,
nato naredim si malico.

Stečem za računalnik
in si pripravim tiskalnik.
Pogledam v spletno učilnico,
ali pa s sošolci igram kako igrico.

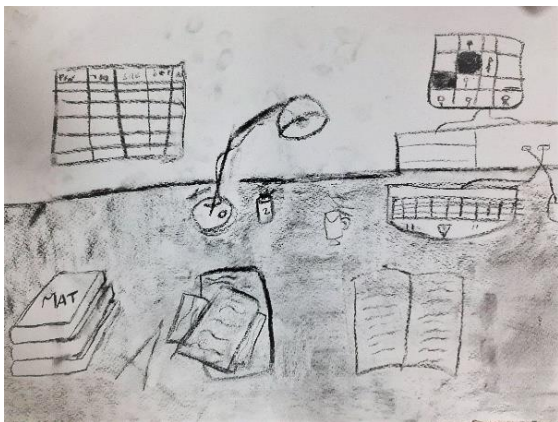
Učiteljica Mojca maile nam objavlja,
na youtubu zanimive filmčke sestavlja.
Šola na daljavo mi je zanimiva,
ampak upam, da se drugo leto ne bo ponovila.
Pogrešam že prav vse,
šolo, jedilnico, učiteljico in moje drage prijatelje.
Ela Krist Turk

Razmišljanje o šolanju na daljavo

Ko se je začela korona, smo morali vsi v karanteno.

Šolo sem začel delati na daljavo. Pogrešal sem sošolce, ampak sem imel lepše ocene. Bližal se je konec šolskega leta in prvi trije razredi so se lahko vrnil nazaj v šolske klopi. Kmalu tudi jaz. V šoli je bilo zanimivo. Morali smo nositi maske. Kmalu so prišle počitnice in brezskrbno poletje, ki je prehitro minilo. Septembra smo se vrnil v šolo. Jaz v peti razred. Vsi smo nosili zaščitne maske. Nismo dolgo vzdržali. Takoj po jesenskih počitnicah smo ostali doma in se šolali preko računalnika. Ta začetek je bil zame zelo težak. Ker 14 dni ni bilo doma mamice, sem šolo precej zanemaril. Vendar sem se potem začel zelo truditi in sem z ocenami zadovoljen. Čeprav pogrešam sošolce, mi je doma lažje delati, ker imam več časa in miru. Včasih je tudi glasno, saj imam še 2 brata, ki se tudi šolata na daljavo. Kdaj se zgodi, da smo hkrati vsi trije na Zoom-u. Seveda pogrešam druženje s sošolci in predvsem treninge nogometa, malo pa tudi šolo samo. Najbolj pa mi je všeč, ker imam popoldne več časa za igro in mi ni treba celo popoldne delati domače naloge. To je najlepši del šolanja na daljavo.

Jaka Perše

Šola nadaljavo, Uroš Pirh

Korona!

Korona nas je ločila,
bacile nam dodelila.
Zaradi nje smo ostali doma,
da se le-ta ne bi širila.
Verjetno v šolo več ne gremo,
saj ne smemo.

Samo preko spletne učilnice se pogovarjamo
in drug drugemu zagotavljamo,
da se letos v šoli še srečamo,
saj se med seboj zelo pogrešamo!

Luka Kopina

Drevo pozimi, Viktorija Avsec

5. b

Laž ima kratke noge

Moja pripetljaj se je zgodil poleti. Že nekaj časa mi je zelo všeč kozmetika, zato sem sklenila, da jo preizkusim. Na skrivaj sem odšla v kopalnico in vzela mamina ličila. Točno se spomnim, da sem med vso to kozmetiko uporabila puder, maskaro in rdečilo. Vse mi je bilo zelo všeč, zato sem se odločila, da si ličil ne bom očistila z odstranjevalcem ličil. Vendar moj načrt ni uspel. Kljub temu da sem vedela kakšne posledice lahko to pusti, sem to naredila. Takrat je mami na mojem obrazu opazila puder in rdečilo. Najprej sem se začela izgovarjati in lagati, da na mojem obrazu ni nič kozmetike. Vendar sem hitro ugotovila, da lagati ni lepo, zato sem mami povedala, da so me ličila tako navdihnili, da sem jih morala poizkusiti. Mami ni bila jezna name. Le dopovedala mi je, da lahko kozmetika že pri mojih letih zelo vpliva na moj obraz. In da bom, ko bom dovolj stara, dobila svojo pravo kozmetiko. Od takrat ne uporabljam kozmetike in ličil.

Eva Gazvoda

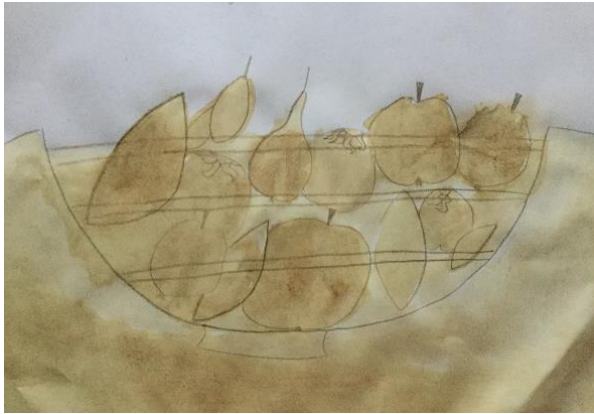
Slikanje s kavo

Enja Kovačič

Marko Kralj

Gašper Tomažin

Žanej Vidmar

Na potepu iz šole

Zjutraj sem se zbudila, si umila zobe in se oblekla. Pripravila sem si zajtrk. Pripravila šolsko torbo, oblekla jakno in čevlje. Hitro sem stekla na avtobusno postajo. Na avtobusu sem srečala svojo najboljšo prijateljico Karin. Usedla sem se k njej. Po poti sva se pogovarjali. Avtobus je prispel v šolo. Hitro smo stekli v razrede, saj se je začel pouk. Komaj sem čakala, da je bilo pouka konec. Zopet sva se s Karin pogovarjali. Pozabila sem na čas in zamudila avtobus, zato sem šla domov peš.

Ko sem hodila domov, sem zagledala prekrasnega metuljčka. Tekla sem za njim, da bi ga ujela in pobjiže pogledala. Tekla sem in tekla ... Ko sem se ustavila, nisem bila več na pločniku, ampak v gozdu. Bilo zelo hladno. Klicala sem na pomoč, a brez uspeha. Padel je mrak. Naredila sem si bivak in zakurila ogenj. Bilo mi je topleje, a me je bilo še vedno strah. Padla sem v globok spanec. Zjutraj, ko sem se zbudila, sem zagledala sosedovega kužka, ki so ga iskali. Ime mu je bilo Flafi. Skupaj sva odšla naprej in iskala dom. Rekla sem si, da mojo mami najbrž zelo skrbi, kje sem. Počasi sva s Flafijem postala lačna. Zagledala sva grm borovnic in malin. Ampak Flafi ni maral sadja, saj je mesojedec. Spomnila sem se, da imam v torbi še dve hrenovki, ki mi jih je mami pripravila za v šolo. Flafi ju je bil zelo vesel. Pojedel ju je kot za stavo. Nadaljevala sva pot. Po nekaj urah sva se ustavila, da bi pila, a nisem imela več vode. Zagledala sva potoček in zajela vodo v bidon. Spomnila sem se, da ima voda v potoku bakterije. Zakurila sva ogenj, da bi prekuhala vodo, a voda je bila še zmeraj umazana. Naredila sva filter. Flafi je našel plastenko, ki je ležala na tleh in jo opral v potoku. V plastenko sva dala zemljo, pesek, mivko in travo. Voda je pritekla ven čista, da sva jo lahko vsak malo spila. Hodila sva naprej in zagledala koč. Bila lesena in majhna. Potrkala sem. Ven je prišla babica. Vprašala sva jo, kje je Družinska vas. Povedala je, da morava iti samo naravnost, levo, desno in nato še malo naravnost. Zahvalila sem si ji in poslovila. S Flafijem sva bila srečna, ker bova končno doma.

Odšla sva po poti, za katero nama je povedala babica. Prispela sva domov. Flafija sem odpeljala lastniku, jaz pa sem se vrnila domov. Vsi so bili veseli, ker so me videli živo in zdravo. Ampak midva s Flafijem ne bova nikoli pozabila tega potepa.

Anaja Verščaj

Zima

Zima prihaja,
v tem letnem času nas sneg razvaja.
Snežaka gradimo
in se veselimo.

Dobri možje nas bodo obiskali,
zato jim hitro piškot pod smrekico nastavi.
Bodi priden, da kaj boš dobil,
mogoče dobil boš koš daril.

Praznikov je veliko,
zato obnašaj se z oliko.
Na žalost prišel je novi korona virus,
zaradi tega nismo odšli v circus.
Novo leto bo prišli in spet nam bo lepo,
ko se v šoli snidemo.

Jan Martin Kirn

Moj kuža

Ko sem bil star 8 let, sem si močno želel psa. Po enem letu smo se dogovorili, da ga bomo kupili. Našli smo ga na internetu in ga odšli pogledat, ko je bil star komaj 2 tedna. To je bil havanski bišon. V leglu je bilo kar nekaj kužkov različnih barv, ampak jaz sem izbral belega. Ko je bil star 8 tednov, smo se odpravili po njega in ga odpeljali domov. Dolgo časa smo izbirali ime. Končno sva se z bratom odločila za ime Charlie. Ko je kuža prišel v hišo, smo bili vsi zelo veseli. Prve mesece smo ga navajali na higieno tako, da smo ga pogostokrat peljali ven, v hiši smo postavili posebne podloge, kamor je kakal in lulal. Ko je dopolnil pol leta, smo ga peljali v pasjo šolo, kjer so me učili osnovnih pravilnih ukazov za kužka kot so: sedi, prostor, poleg, odpoklic in socializacija z drugimi kužki. Vsake 3 mesece ga odpeljemo k pasjemu frizerju, kjer mu postrizejo dolgo dlako, izpulijo dlako iz ušes in postrizejo dolge kremplje. Danes je Charlie z nami že dobro leto in vsi v družini skrbimo zanj. Imamo ga neizmerno radi. Zelo radi ga imajo tudi sosedovi otroci, ki ga z veseljem peljejo na sprehod. Po sprehodu je velikokrat

Pomlad

Pomlad je letni čas,
ko pastir zavriska naglas.
Takrat prebuja se narava,
da ozeleni še najmanjša trava.
S pomladjo dan se daljša,
nam je ura vsaka slajša.
Se igramo, veselimo,
včasih tudi nagajivo.
Pomladi zunaj je vse topleje,
ko sonce vzide in vse ogreje.
Otroci pa se veselimo,
skačemo, tekamo in se lovimo.
Pomlad prehitro se konča,
kot bi rekel ena, dva.
A za njo pride poletje,
in je čas za novo doživetje.

Ela Dominič

umazan, zato ga moramo skopati, saj živi z nami v hiši. Imeti domačo žival je velika odgovornost, ker moraš zanjo skrbeti. Od sprehodov do hrane in nege. Ampak nas ima naš kuža tako rad, da maha z repom, ko nas vidi in skače od veselja. In tako je ves trud poplačan. Zelo sem vesel, da ga imam in verjamem, da je on vesel, ker je z nami.

Lukas Lešnik

Moje sanje

Danes zvačer dolgo nisem morala zatisniti očesa. Ko je bil čas za spanje sem začela razmišljati o božičku. Tedaj sem z mislimi odšla v božičkovo tovarno igrač. V božičkovi tovarni igrač sem bila ena izmed palčkov, ki so pomagali božičku. Božiček je moral v eni noči obiskati vse otroke. Ker je bilo to delo kar zahtevno, je vsako leto izbral drugega palčka, da mu je pomagal. In to leto je izbral mene. Bila sem presrečna. Pripravljajli smo se na noč, ko bova božiček in jaz obdarovala otroke. Na sani sva pripela jelenčke in z njimi vzletela v nebo. Bila sem vesela, ker sva v dveh urah obdarila skoraj že vse otroke, razen treh. V eni izmed hiš, kjer je stanoval deček Brin, so bile vse luči prižgane. Božiček je skozi okno pogledal, kdo je še buden. Videl je, da sta budna samo starša. Želel je odložiti darila, samo ni nogel skozi dimnik, saj je bil premajhen. Prosil me je za pomoč, naj splezam po dimniku navzdol in pustim darilo pod smrekico. Ko sem to storila, je bil zelo hvaležen, zato mi je v tovarni igrač dal plišastega medveda, ki sem si ga zelo želela. V roke sem prejela medveda in slišala, da me nekdo kliče. Bila je mami, ki me je zbudila za v šolo. Ko sem se prebudila, sem hitro odhitela pogledat pod smrečico, kjer me je čakal plišasti medvedek, ki sem ga dobila od božička v sanjah.

Sara Zupan

Miška

Glejte, to je moja miška,
v njej stanuje mala miška.
Rada poje in pospravlja,
v njej nikoli ne razgraja.

Ko vse lepo pospravi,
se ven na potep odpravi.
Zunaj ji nagaja maček
in njegov prijatelj Taček.

Miška se zelo ustraši
in zbeži k mišji vasi.
Maček in Taček pa takoj za njo,
da ujela bosta jo.

Potem se pa utrudita
miška pa zbeži njima.
Nato odpravi se domov,
in zaspi, kar takoj.

Tristan Korenič

Šola na daljavo

Šolamo se vsi doma,
Odkar korona je k nam prišla.
Lahko sicer malo dlje pospimo,
A kljub temu ne zamudimo.

Ne usedemo se v šolske klopi,
Ampak pred zasloni smo zbrani vsi.

Domačo nalogo še vedno dobimo,
A le toliko kolikor lahko je naredimo.
Leto hitro je minilo,
Jesen se prevesila je v zimo.
A kmalu tu bo leto novo.
Veselo zdravo in igrivo,
Ob koncu 2020 si srečno zaželimo.

Maja Mežič

Šola na daljavo

V ponedeljek 9. 1. 2020 ob 7:15 uri zjutraj mi zvoni alarm. Vstanem, zbudim sestrico, da greva v šolo. Kot vsak dan pojem zajtrk, se oblečem, umijem zobe in se odpravim proti avtobusni postaji. Vendar od danes naprej je moj šolski dan drugačen. Zaradi epidemije korona virusa šola ponovno poteka na daljavo, zato avtobus žal odpade.

Pripravim si šolske potrebščine, prižgem računalnik in v spletni učilnici (jaz ji pravim kar druga učiteljica) preverim, kaj me danes čaka. Ob 9. uri se preko ZOOM-a vidim s sošolci in učiteljico. To je moj edini stik z njimi. Preko

ZOOM-a poteka učenje in navodila učiteljice, saj na kratko strnemo vse, kar bi v šoli v 5 urah. Po koncu video pouka pa se začne moje samostojno šolsko delo. Trudim se, da naloge opravljam samostojno. Včasih vendarle potrebujem pomoč. Takrat pa mi pomagata starša ali učiteljica. Ob 13. uri imam kosilo. Ko sta starša v službi, mi kosilo pripravi babica. Po kosilu imam prosti čas, večkrat se odpravim na sprehod. Včasih mi šola vzame več časa, saj moram v popoldanskem času narediti še šport in likovno umetnost. Ne glede na to, da sem doma, se moram še vedno kaj učiti in brati.

Šola na daljavo mi ne dela težav, saj imam v pomoč starša in učiteljico. Vendar pa zelo pogrešam sošolce, klepetanje z njimi, učiteljico in celo njene »jezne« poglede, kadar klepetam. Vem, da imajo nekateri otroci težave z učenjem na daljavo, vendar se čutim srečno, da jaz tega ne poznam.

Stella Šarani

Šola na daljavo

Nejc Redek

Emma Bobič

Mačje življenje

Zbudila sem se in opazila, da se je postelja povečala. Ampak ne samo to, zgodilo se je še nekaj. Imela sem tako dolge kremplje, kar za ustrašiti. Ugotovila sem tudi, da imam štiri enako dolge noge in ogromno dlake. Bila sem mačka!

Lačna sem bila kot pes, ki jih kar naenkrat nisem več marala. Odpravila sem se navzdol po stopnicah, za kar sem porabila veliko časa. Navadila sem se hoditi po štirih nogah. Nisem našla nobene hrane. Imela pa sem srečo, saj je bilo kuhinjsko okno odprto. Smuknila sem skozi okno in odšla na travnik. Hotela sem ujeti kakšno miško, saj so mi bile takrat zelo okusne. Ko sem že skoraj ujela eno, je skočil naš maček Črt in jo zgrabil pred mano. Nekaj čudnega se je zgodilo, saj sva komukacirala kar s pogledi. Hotel me je naučiti, a mi ni in ni šlo. Lažje bi bilo, če bi si razdelila eno miško, ki bi jo ujel Črt. In tako je tudi bilo. Bila sem sita in bilo mi je dolgčas, zato sem odšla na dvorišče. Slišala sem glasove, ki so me iskali. Brž sem pohitela tja, a me niso prepoznali. Šele čez nekaj časa so ugotovili, da sem imela enako barvo dlake, kot imam lase. Čez nekaj ur igranja z vejicami so me dvignili in nesli v hišo. Ugotovili so, da sem to jaz! Niso vedeli, kaj naj. Seveda so bili zmedeni. Niso vedeli, kako se je to zgodilo. Odločili so se, da bomo malo počakali, če se bo kaj zgodilo. Čakali smo in čakali, pa nič. Medtem sem že nekajkrat zadremala. Nato je napočil čas za spanje. Imela sem nekaj težav zaspati, a čez čas mi je uspelo. Zjutraj sem odprla oči in videla, da sem spet človek. To je bil malo drugačen dan, kot sem ga pričakovala, a ga zagotovo ne bom nikoli pozabila.

Živa Kocjan

6. a

Moj hišni ljubljencek

Bil je julij 2017, ko smo se vrnili z dopusta, kjer je bilo zelo lepo. Naše vrnitve so se zelo razveselili naši hišni ljubljenceki, ki jih imamo kar veliko, zato smo se naprej pocrkljali. Zaslišala sem glas malega mucka. Šla sem malo okrog hiše in ob cesti zagledala malo sivo-črno kepico. Deževalo je, zato je bila čisto mokra in prestrašena. Vzela sem jo v naročje ter hitro stekla do staršev in brata. Vsi smo bili takoj navdušeni nad njo, saj smo vsi družinski člani ljubitelji živali. Po steklenički smo ji dali mleko, saj je bila tako majhna, da še ni mogla jesti trde hrane. Bilo je že pozno, zato sem jo dala v veliko kletko in zraven še enega od naših muckov, da je imela družbo. Nisem bila čisto prepričana, katerega spola je, zato sem se odločila, če je mačka, ji bo ime Luna, če pa je maček bo pa Jack. No, imamo Luno.

Anja Dolinar

Ime mu je Brut. Kuža je, pasme pa cane corso. To je veselje, ko se vidiva. Njegovih 50 kg podre, premakne vse, kar je pred njim. Temu je tako, ker je še mladiček. Star je eno leto. Raste tako hitro, da izgleda kot odrasel kuža. Njegova glava pa je še čisto otročja. Je črne barve. Prišel je iz Banje Luke v Bosni. Je najbolj prijazen in poslušen kuža, kar jih poznam. Njegova ljubezen je hrana in tekanje naokoli. Ko dobi zalet, se komaj ustavi. Je zelo štorast, a se izboljšuje. Če prideš k meni na obisk, mu ne smeš dati nobenega priboljška. Razloga sta dva. Prvi je, da te bo čisto poslinil. Drugi pa, da se ga ne boš več rešil. Je največji firbec in senca hkrati. Kamor grem, tja gre on. Vse ga zanima in nosek vtakne čisto povsod. Je najboljši radiator za gretje nogic. Ko zaspí spi na hrbtu, da noge v zrak, da izgleda kot Superman. Smrči tako naglas, da tudi moj očka ne smrči tako. Najbolj zabaven je, ko kaj izmakne, ne zna skriti in z veseljem prinese pokazat, kaj ima. To je moj Brut in rad ga imam.

Boris Dvornik

Pred dvema letoma, natančno 21. 12. 2018, smo posvojili psičko Luno. Rada ima sneg. Ko je bil letos prvi sneg, se je igrala, tekla in vohala.

Včeraj je dobila torto iz svežega mesa, kuhanega riža, ker je minilo dve leti, odkar smo jo dobili. Na začetku je bila malo plašna, bala se nas je, ker nas še ni dobro poznala in je bila nezaupljiva. Ko je minilo nekaj časa, se nas je navadila in je postala zelo vesela in zadovoljna psička.

Jan Šmit

Doma imam mucko po imenu Noli. Stara je dve leti in se zelo rada igra. Vsak večer spi pri meni in v sobi dela nered. Imam jo zelo rada, saj je vedno vesela, ljubka, navihana, nagajiva ... Kadar gremo zvečer na sprehod, gre vedno z nami. Nikoli ne hodi čisto zraven, vedno malo zaostaja. Ima zelo kratke tačke. Vsak dan, ko delam za šolo, se usede na moj stol in noče dol z njega.

Lora Stanojević

Bilo je avgusta 2019, ko sem bila pri sošolki. Nera je bila v bistvu sošolkina muca. Ko je prišla mami pome, sva s sošolko odšli še nekaj pogledat. Medtem pa je mami še klepetala s starši. V njeno naročje je skočila in legla Nera. Čez nekaj časa sva s sošolko prišli nazaj k staršem, ko sem videla muco, kako leži v maminem naročju, sem jo pobožala. Kar naenkrat pa so sošolkini starši rekli, da jo lahko obdržimo. Ko so to rekli, sem bila tako presenečena kot tudi vesela, saj še nikoli prej nisem imela ljubljenceka. Pogledala sem mami in ta je rekla, da jo lahko obdržimo. Nera ja tako postala moja prva in najboljša mačka, kar sem jih kdaj imela.

Neža Pia Papež

Moj hišni ljubljencek Jinx je velik in postaven muc. Njegova ušesa so majhna, njegov rep pa je dolg. Ima majhne rjave oči in srednje velik smrček, njegova usta pa so velika. Ima lepo kratko in nežno dlako, ki je sive, temno sive in bele barve. Jinx mi pomeni zelo veliko, ker ga imam, že odkar je bil mladiček in je moj

najboljši prijatelj. Dandanes pa mi moj preljubi muc Jinx v znak zahvale zunaj lovi miške. Je zunanji muc in ima zelo veliko spretnosti, kot so: plezanje po drevesih, zelo visoko lahko skoči, je hiter in okreten. Pa še zelo rad ima otroke. Zelo ga imam rada in mi je pri srcu.

Nika Pajk

Moj hobi

Moj hobi je odbojka. V dvorani jo treniram dvakrat na teden, seveda pa moram vaditi vsak dan. Veselim se naslednjega leta, ko bova z mojo prijateljico, ki trenira z mano, odšli v starejšo skupino. Zagotovo bo težko, vendar me odbojka osrečuje, zato mi ne bo hudega. Trenutno še nisem v tekmovalni skupini, kar mi je za zdaj všeč. Sčasoma, ko pa se bom izboljšala, bom tekmovala brez težav.

Izabela Bančov

Nogomet

Nogomet treniram že 6 let. To leto sem začel trenirati pri NK Krka, igram med vrati oz. sem golman. Na tekmah je zelo zabavno, saj smo konkurenčni in ko se na treningih hecamo, se trener razjezi in tečemo kroge, potem se pa zresnimo in se razvrstimo za igro.

Za nogomet je treba imeti kondicijo in se dobro pripraviti tudi psihično. Ko bom velik, si želim postati nogometaš.

Nejc Zoran

Aplikacije

Mladi danes uporabljamo aplikacije, kot so tik tok, snap, viber, instagram, youtube, face time in še mnogo drugih. Njihove prednosti so, da se lahko v teh časih pogovarjamo med sabo, gledamo in ustvarjamo. Slabost družbenih omrežij je, da ti lahko vdrejo v profil, kanal. Biti moraš previden in si profil zavarovati s kakšno kodo, ki ni lahka, naj ne bo tvoj rojstni dan ... Posebej bodi pazljiv na tik tok, ker je trenutno najbolj problematična aplikacija.

Nika Štojs

Prijatelja za vedno

Nekoč sta živela Tom in James. Bila sta najboljša prijatelja, kar jih poznamo, bila sta kot brata, res sta bila povezana. Stara sta bila 11 let. Vsak dan sta se dobila na igrišču poleg Tomove hiše.

V ponedeljek popoldan, ko je James že odhajal iz svojega doma, je dobil vabilo iz neke šole, ki je sploh ni poznal. Hitro je šel vabilo pokazat Tomu, ki ga je bil tako kot vedno zelo vesel. Z navdušenjem sta brala pismo oz. vabilo. Sprva jima ni bilo jasno, o čem govori, potem pa sta še enkrat prebrala vabilo in končno sta dojela, kaj piše. James je bil zelo srečen, ker je iz vabila razbral, da se lahko vpiše na čarovniško šolo, za katero sploh ni vedel, da obstaja. Tom pa je samo zavzdihnil in si nekaj zamrmral v brado. James je začutil prijateljevo stisko, saj mu je v očeh pisalo, da si tudi on to želi, zato ga je potrepil po ramenu in mu rekel: »Saj ti bom kaj prinesel iz šole, pa še poskusil bom prepričati učitelje, naj še tebe povabijo vanjo, da jo vsaj pogledaš«. To je Toma zelo razveselilo. Tako se je James odpravil v šolo, kjer je spoznal nove sošolce in sošolke. Njegova najboljša prijatelja sta bila Max in Lily, ampak še zmeraj niso bili tako dobri prijatelji kot s Tomom. James je pogrešal Toma in Tom je zelo pogrešal Jamesa. Ko se je James končno vrnil domov, ga prijatelj ni pričakal, tako kot bi si želel. Sumil je, da je nekaj narobe. Nato je izvedel, da zaradi žalovanja za njim sploh ni videl tovornjaka, ki ga je zbil. Tom je utrpel hude poškodbe, zato je moral na bolnišnično zdravljenje. James je hitro pohitel v bolnišnico, kjer so mu rekli, da bo Tom umrl. Potem se je James spomnil, da ga lahko ozdravi z zdravilnim urokom. Rekel je, da hoče biti malo sam pri njem in res, zdravniki so odšli ven iz Tomove sobe. James je zbral vse svoje moči in začaral Toma, da je ozdravel. Ko so zdravniki videli ozdravelega Toma, so bili zelo presenečeni, češ, da to ni mogoče. Zdravniki so hoteli izvedeti, kaj se je zgodilo in kako je to možno. James ni ničesar izdal, saj je bila to njuna skrivnost.

Vse pa je zaupal Tomu in mu prinesel sovo za pošiljanje pisem, saj se tako med sabo obveščajo čarovniki in tako sta ostala na vezi še vsa dolga leta, dokler James ni končal šolanja. Našla sta si puncu in imela vsak

svoje otroke. Ker pa sta najboljša prijatelja, sta si z družino postavila hišo v istem naselju in sta se še naprej družila in tudi njuni otroci so se zelo dobro razumeli ter se nikoli niso skregali.

Anže Sinur

Moja največja želja je ...

Želja je zlato,
ki se v temi zasveti lepo.
Zato z njo si kar previden,
da si v temi čisto viden.

Želim si vse lahko,
četudi to je zlato kolo.
A v resnici si želim le sreče,
zdravja in veselja v prihajajočem letu.

Kristina Zoran

Ostani doma

Ostani doma,
ker korona je prišla.
Pazi se ti,
da ne skreneš s poti.
Zaprto je vse,
tud država se ne odpre.
Kaj naj nardim,
če korono dobim.
Maska, razkužilo, rokavice,
mi imamo posebne pravice.
Starši doma so ostali
in učitelji postali.
Na otroke se jezijo
ker prav nič se ne učijo.
Ker šole ni,
smo pred računalniki.
Ne maramo te nič več,
ker si nam že vsem odveč.
Naredili so že cepivo,
da se ne prehladimo.
Šole zaradi virusa ni,
zato srečni otroci vsi.

Tia Horvat

Boris Dvornik

Smrekica

Smrekica v hiši stoji.
Na božični večer zažari
in me obdari.
Jaslice pod njo stojijo
in nam zaželjijo
srečen božič in novo leto.
Bunkice na smreki se majejo
kot v vetru,
v sanjah se poganjajo.
Darila že pod smrekico stojijo,
vsa vesela,
da otroke razveselijo.
Škratje celo leto pri Božičku so,
da darila za nas
delajo.

Taja Vrščaj

Korona

Vsi upajo, da se ta karantena konča,
a nekaterim je korona nekaj res hudega.
Upamo, da se čim prej konča,
da ljudje pridobimo nekaj veselja.

Ljudem je hudo,
a vse mimo bo šlo.
Mislimo na lepe stvari in pozabimo to,
kar je že bilo.

Moramo se zavedati,
se med seboj pogledati,
vselej življenje je kruta borba,
s katero se sočimo vsak dan,
a tega ne moremo spremeniti.

Šola na daljavo pripelje učitelje v težavo,
ko korona bo odšla,
cela zemlja bo prepevala.
Verjemi mi, v življenju se lahko zgodi
še kaj hujšega.

Alex Šimic

Prazniki

Prazniki so: božič beli,
a z jelko bi to vse imeli,
bele, modre in rdeče,
malo rjave so dali v vreče.

Potem pa pride dedek Mraz.
Kaj prinesel vsem je v vas?
Igrače, dobre sladkarije,
avte male in konfete.

Kasneje pride še Silvester,
lepi praznikz novim letom.
V zraku so povsod konfeti,
ki letijo bolj k raketi.
Glej! Odbije polnoč že,
z novim letom pozabiš vse.

Ko z novim letom pride mraz,
spet nas moški glas,
a ta je nežen in slovenski,
vsi poznajo ga v Dolenjski.
To Prešernove so rime,
take lepe, dobre rime.

Poleti pride dan države,
Ko izborili smo si jame,
ceste in vasi,
mesta, reke in poti.

Ponavlja spet se novo leto,
nihče ne ve, kaj to bo neto.
A vsako leto stara se,
tako kot ti
in vsi na svetu,
na planetu.
Tiara Turk

Anže Sinur

Kristina Zoran

Nejc Zoran

6. b

Svet, v katerem želim živeti

Starejša, ko postajam, bolj se zavedam, da svet okoli mene ni vedno najlepši – ni pa tudi najslabši. V mislih imam odnose med ljudmi in pa revščino na nekaterih predelih sveta. Ko gledam zvrhane vozičke v nakupovalnih središčih, na videz izgleda, da v Sloveniji še ni tako zelo hudo. Po drugi strani pa, ko na televiziji opazim reklamo Unicefa in majhne afriške podhranjene otroke, se takrat sprašujem, zakaj je tako in zakaj ni za vse ljudi enako. Zato si želim, da bi bile razmere med ljudmi takšne, da bi imeli vsi enake pogoje za življenje. Starejša, ko postajam, bolj se zavedam, da bo verjetno moja prihodnost tudi precej odvisna od izobrazbe in koliko denarja bo ta prinesla. Rada bi postala veterinarica, ne samo zaradi tega, ker imam zelo rada živali, ampak tudi zato, ker bi jim rada pomagala. Če bi vsi ljudje na takšen način gledali na vsa živa bitja, bi bilo veliko več razumevanja med nami. Po pripovedovanju starejših ljudi pogostokrat slišim, kako so si sosede nekoč med seboj pomagali, otroci med seboj igrali, danes tega skorajda ni. Želim si takšen svet, da bi bili ljudje bolj prijazni med seboj, da bi si pomagali in da bi vsi ljudje imeli dovolj denarja za preživetje.

Izabela Ajdnik

Moj pes Šnofi

Psa Šnofija smo dobili, ko sem bil še dojenček.

Psa smo dobili, ko smo nekega dne odšli na obisk k očjevemu stricu v Trebnje. Ko smo bili na obisku, je stric poklical mojo sestro Tjašo, naj pride v skedenj nekaj pogledat. V skednju je imel psico, ki je skotila pet mladih labradorcev. Sestra Tjaša si je takoj izbrala črnega mladička z belo liso pod vratom. Ker so bili mladički še premajhni, da bi jih lahko vzeli domov, smo hodili vsak teden v Trebnje in mu nosili hrano za pasje mladičke in se z njim malo pocrkljali. Ko je mladiček dovolj zrasel, smo ga odšli iskat in ga odpeljali domov, sestra Tjaša ga je poimenovala Šnofi. Jaz sem ob Šnofiju rastle in se zelo navezal nanj. Ko sem bil še majhen, je vedno hodil za mano in me pazil. Velikokrat sem plezal po njem in se z njim valjal po travi. Vedno je bil potrpežljiv in me je ubogal. Zato sva sedaj zelo navezana eden na drugega, saj sestra nima več časa, da bi se ukvarjala z njim.

Šnofi je pasme labrador. Je črne barve, pod vratom ima belo liso, je zelo igriv in ima rad otroke. Vsak dan grem z njim na sprehod, ga hranim in za njega lepo skrbim, saj je član naše družine. Šnofi je miren pes in nikomur nič noče, nikoli še ni nobenega ugriznil ali napadel, včasih se zapodi za kakšno muco, drugače pa je zelo prijazen do vseh ljudi, tudi s poštarjem se dobro razume. Šnofija imamo v garaži, le včasih ga pripnemo na verigo ob vrtu, če kdo pride k nam in se ga boji. S Šnofijem sem doživel že veliko dogodivščin, saj je vedno z mano.

Nekega dne smo oči, Šnofi in jaz odšli v gozd nabirat gobe. Ko smo že nekaj časa hodili po gozdu in nabirali gobe, je oči kar naenkrat opazil dva divja prašiča, ki sta hodila po gozdu in iskala hrano. Eden od prašičev je bil velik in debel, drugi pa manjši in bol suh, zato je oči sklepal, da je samica z mladičkom. Ko je Šnofi zavohal divje prašiče, je začel glasno lajati in se postavil med naju z očijem in divjimi prašiči. Divja prašiča sta šla počasi proti nam. Oči je na tleh zagrabil veliko drevesno vejo, mene pa hotel poriniti na drevo. Ker je Šnofi ves čas zelo lajal in šel proti prašičema, sta se le ta ustavila. V tistem trenutku sva se z očijem zamaknila za podrast v gozdu in po poti, ki je vodila v dolino, zelo hitro stekla oziroma zbežala. Ko sva ugotovila, da za nama ni divjih prašičev, sva se ustavila in pričela klicati Šnofija, ki je nekje v ozadju še vedno glasno lajal. Šnofi je pritekkel do naju in skupaj smo odšli domov. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem ponovno začel hoditi v gozd, prav tako tudi Šnofi, saj smo se vsi zelo prestrašili divjih prašičev. Šnofi je potem nekaj časa hodil z očijem le do gozda in se takoj vrnil, ker ni hotel v gozd. Tisto poletje je vaški lovec Bogdan ta dva prašiča ustrelil, ker sta delala ogromno škode na poljih koruze in krompirja v vasi.

Sedaj s Šnofijem zopet hodiva v gozd na dolge sprehode. Šnofi je star že deset let in ima težave s kolki, zato je bolj počasen, vendar še vedno hoče z mano na sprehod. Šnofija imam zelo rad, prav tako ga imajo zelo radi vsi moji domači, zato mi bo zelo hudo, ko bo prišel čas, ko se bo Šnofi poslovil od nas.

Aljaž Kos

Šolanje od doma

Šolska ura hitro teče, Xooltime pa nič ne reče.

Od 19. oktobra smo že doma, meni pa v glavi vse igra.

Le s težavo opravi svoje delo, saj je moja glava kot nekakšno omelo.

Amerika, Afrika, Evropa, pa še ta antilopa!

Ne zmorem več, vse mi je čisto odveč.

Je že tako, saj drugo leto bolje bo.

Ena, dve, tri, vse mi že po glavi roji.

Oh, kje so še ti časi, ko sem se še s prijatelji lahko igral na vasi?!

Da šole odprejo za nas, bil bi že skrajni čas.

Dnevi hitro bežijo, moje misli pa še spijo.

Občutek imam, da tavam tjavendan.

Mislím na čas, ko bom s prijatelji lahko pregnal dolgčas.

Ampak kakorkoli že, šole so zaprte, tako pač je.

Matevž Hočevar

Pesem o koroni

O ti presneta Korona,

pred trgovino pa cela kolona.

Kar si želim imeti,

za vse moram dokumente sneti.

To mi rahlo para živce

in me spravlja v kot, kot lažnivce.

Kdaj bo konec tega boja?

To ve le ona, gospa,

ki ne dovoli ljudem njenega uboja.

Ko bo konec tega leta,

bom v šolo letela kot sneta.

Seveda, če se ne pojavi ona,

ki ji pravimo gospa Korona.

Manca Gregorčič

Aljaž Kos

Domišljajska zgodba: Pokol na dnu

Globoko v morju, tam kjer nikoli nihče ne misli na nikogar, je bilo tistega časa majhno kraljestvo. Kraljestvu je vladal kralj, ki je imel 7 otrok; 6 od njih so bili sinovi, ena pa hčerka. A ta kralj je bil nekoliko drugačen od drugih. Bil je namreč jezen na vsakogar, ki je bil prijazen. Postal je bolj jezen kot sloni, bolj jezen od jelenov in je ljudi z nasmehom in prijaznostjo poslal v najtemnejše kote celic in jih za dodatno varnost zastražil z vojaki.

Mnogokrat ga je najmlajši otrok vprašal, zakaj to počne. Ljudi, ki so bili prijazni in nasmejani, je namreč njegova hčerka imela rada. Vedno so jo veselo pozdravili, včasih celo dali v roko kak bonbon. Kralj je vse vedel, čeprav je želela hčerka vse skriti, da jih ne bi strpal v zapor. Vedno ji je na vprašanje, kaj je razlog njegove nesramnosti odgovoril, da je zato kriva njena mama.

Njegovi otroci namreč niso imeli enakih mam. Sinovi so imeli isto mamo, ki pa je ob porodu zadnjega umrla. Kralj jo je imel zelo rad in njena smrt jo je prizadela. Kmalu je našel drugo žensko, v katero se je zaljubil še bolj kot v prvo. V teh časih je bil smeh še kako dobrodošel, druga kraljica ga je še spodbujala. Čez nekaj

časa mu je rodila hčerko. Bil je ponosen na prvo hčerko v kraljevi palači. Toda njegova žena je bila neverjetno prijazna in je rada pomagala. Ravno to pa jo je spravilo v grob.

V tistih časih pa je po svetu divjalo mnogo vojn. Za vse so bile krive tako imenovane Višje sile. Tudi v tisto kraljestvo so poskušali priti. Ni jim še uspelo, saj so jih vojaki venomer uspešno odganjali, čeprav so mnogi zaradi tega ostali brez daha, ali pa so jim Višje sile zastrupile hrano. Pa vseeno so včasih odvrgli k njim bombo, zaradi katere so se polnile krste.

Nekatera kraljestva pa niso bila tako sposobna kot njihovo. Tisti čas je obstajalo mesto, ki je bilo neverjetno veliko in čudovito. Kar naenkrat pa so v mesto so prišle Višje sile in ga napadle. Prebivalci so ostajali brez hrane, težko jim je bilo. Le kraljeva palača je ostala cela. A njegovo drugo ženo je pretresla vest, da bodo poskusili napasti še enkrat ter strmoglavili palačo. Čeprav jo je kralj prepričeval, naj jim ne gre pomagat, je odšla in se ni vrnila. Nekaj dni zatem so njegovi vojaki odšli in jo prinesli mrtvo, njena usta pa so ovijale srebrne zadeve.

Ker je kralja smeh tako zelo spominjal nanjo, ni dovolil nasmeha in prijaznosti. Srce ga je bolelo, ko je koga gledal veselega in prijaznega. Ravno zaradi tega jih je strpal v zapor.

Vsakič je nekaj dni zatem, ko je dekle postavilo to vprašanje, razmišljal o njem. Razmišljal je, kaj bi lahko spremenil, a si je vsakič, ko je zagledal nasmejane obraze, premislil.

Nekega dne pa je njegovo kraljestvo dobilo sporočilo o možnosti napada Višjih sil. Hitro so morali oditi, drugače jih bodo še ubili. Toda sporočilo je prišlo prepozno.

Kralj ni ravno razmišljal o tem, saj je bil prepričan, da bo napad šele čez kak teden ali dva. Bil pa je eden tistih dni, ko je spet premišljeval o vprašanju svoje hčerke. Ravno zato ni razmišljal o napadu. Kar naenkrat je dekle je prišlo do njega in se usedlo k njemu za mizo. Nagovorila ga je ter zopet vprašala isto vprašanje. A tokrat je dodala še nekaj, kar ga je spravilo s tira. Deklini je namreč povedal, zakaj je njena mama umrla. Rekla pa mu je, da bi bila njena mama zagotovo vesela, če bi vedela, da je na svetu še vedno smeh in prijaznost. Samo če bomo prijazni, lahko preživimo napad Višjih sil. Gledala sta se. Čutil je, da ima prav. Še preden pa je odprl usta ali pa jo objel, so se iz neba kot snežinke usuli drobni vojaki Višjih sil.

Kriki so odmevali po kraljestvu, ko so na tla prihajali vedno večji in močnejši vojaki. Mnoge so pokrili čez glavo, da so umrli, še preden so lahko kaj rekli.

Pogledal je hčerko in še preden je lahko kaj rekel, je stekla nekam proti vzhodu kraljestva. Pogledal je v smer, kamor je tekla in odrevenel. Iz neba se je namreč na njegove sinove spuščal ogromen vojak, ki bi lahko uničil vseh šest sinov. Stekel je za njo. Dekle jih je prijelo in porinilo stran. Pristali so v niši in bili so varni. Toda vojak se je še naprej spuščal in še preden je lahko stekla stran, je pristal na njej.

Sinovi so se vstali neverjetno hitro in stekli proti vojaku. A bili so prešibki, niso ga mogli odstraniti. Kralj je prišel in jo gledal s strahom v očeh, po licih so mu drsele solze. Pokusili so skupaj z sinovi in uspelo jim je za nekaj milimetrov dvigniti vojaka. Vseeno premalo, da bi lahko pobegnila. Zato jih je le pogledala in tiho rekla le dva stavka. »Obljubite, da bo kraljestvo najbolj veselo in polno prijaznosti.« Zadnji stavek pa jim je ostal v mislih vsem, vse do smrti. Nasmeh na njenem obrazu in potem. »Ne bodite žalostni.«

Leta kasneje, je njihovo kraljestvo še vedno najbolj veselo kraljestvo. Smeh spodbujajo vsi kralji in kraljice. Ko je kralj umrl, ga je nadomestil najstarejši sin. Kralj pa je pred smrtjo postavil zavetnika smeha in prijaznosti v njihovem kraljestvu in širšem svetu. Zavetnica smeha pa je od tistega dneva naprej njegov najmlajši, a najbolj pogumni otrok. Njegova hčerka.

Irena Prešeren

Ples

Vse se je začelo z gimnastiko. A ne za dolgo, v šoli sem začela hoditi na ritmično gimnastiko. A tudi to ni šlo. Imela sem rada ples. Nekega dne so imeli predstavitev o plesu.

Vedela sem, da se morem prijaviti, zato sem se. Začela sem trenirati ob ponedeljkih po eno uro. Postal je moj hobi. S prijateljico sva zelo veliko delali v parih. Naslednje leto sva bili tako uspešni, da naju je učiteljica povabila, da dodatno vajo v mestu z drugimi plesalci, ki trenirajo že dva do tri leta. Tako sem v petem razredu imela na teden tri ure baleta. Plesali smo od baleta do modernega in vse do sodobnega plesa. Nastopili smo v šoli in v hotelu v Šmarjeških Toplicah. Zdaj pa je že tretje leto moje vadbe. Letos smo

nastopili tudi na dogodku MAF. Čeprav zaradi korone ne moremo plesati skupaj, se dobimo na zoom-u ali pa kar sami malo sami doma. Seveda pa plešem še različne druge plesse. Ponosna sem na to, kar sem dosegla.
Zoja Jeglič

V vlogi reperja 2

Šel sem v šolo, a ta se je zaprla,
medtem ko korona med našimi ljudi je pot utrla.
Vlada je v korona krizi,
mi pa sedimo pri domači mizi.

Dali so nas v karanteno,
sedaj imamo čas, da popravimo anteno.
Sedaj pa še učenje na daljavo,
to sploh ni učenje pravo!

Nekaterim je dolgčas, ker živijo v bloku,
nekateri pa se pogovarjajo kar o loku.
Nekateri rabijo kavo, da se zbudijo,
a za otroke je dovolj, ko učitelji govorijo.

Za računalniki sedimo,
in nič se ne naučimo.
To sploh nima fore,
ker ne plešemo folklore.

Veliko nalog še čaka me,
zato moram potruditi se.
Nekaj nalog moram še narediti,
nato pa še odgovore dobiti.

Samo še zadnja naloga,
in odšla bo nadloga.
S šolo sem danes konc,
zato bom celo noč pokonc.

Luka Perme

Izabela Ajdrik

Božični časi

Božič se približuje.
Prav tako novo leto.
V hišicah je prav lepo ogreto.

Otroci govorijo,
pojejo, smejiijo,
saj se veselijo.

Ker decembra pridejo tri dobri možje
Miklavž, dedek Mraz in Božiček.
Vsak po eno pest slaščic ti da.
To je kar en dobitek.

O kako lepi so ti praznični časi,
res so prav zabavni.

Manca Hren

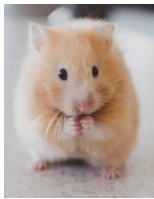

Jaka Duh

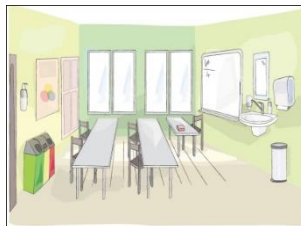
7. a

Č=n
Ana Cvelbar

±2345

1 2 3 4 5 6 7 8
Špela Bregant

// 1 2 3 4 5 6 7 8

Šolanje na daljavo

Ko smo začeli s šolo na daljavo, sem bil razočaran, ker mi šolanje na tak način ni všeč in kar je najslabše, da nisem videl prijateljev.

Ugotovil sem, da če ne delaš nalog, ne boš razumel snovi, ki jo obravnavamo. Zaradi tega lahko tudi pride slaba ocena, zato se bom potrudil in začel več delati za šolo in se manj ukvarjati z internetom.

Fran Gorenc

Šola na daljavo mi ne povzroča veliko težav. Dobro je, da lahko nalogo naredim že zvečer, da imam naslednji dan veliko manj naloge, kar mi zelo olajša delo. Ker imam zjutraj že narejeno nalogo, sem lahko nekaj časa prost, preden se začne zoom.

Žiga Bukovec Uzman

Prednost šolanja na daljavo vidim predvsem v uporabi računalnika, bolj se namreč znajdem z različnimi programi kot pred epidemijo. Slabo pa je, ker si moraš večinoma sam razložiti snov, kar je težje, kot da ti jo razloži učiteljica.

Želim si, da bi se čim prej vrnili v šolo. Spoznal sem, da če se za nekaj res potrudiš, to tudi dobiš.

Žan Prešeren

Naša šola

Naša šola na hribčku stoji
in se Covida zelo boji.
zato mi vsi smo domov odšli,
da se s Covidom ne bi okužili.
A dlje, ko bomo mi doma,
tem bolj bo naša šola samevala.
Sonček je ugasnil in pentlje je snel,
a ko spet se vrnili bomo v šolske klopi,
naše sonce ne bo več imelo skrbi.
Vsi bomo spet srečni in držalo bo to,
da za vsako meglo bo sonce prišlo.

Marcel Dežman

Daša Macedoni

Morje prekletih

Vse se je začelo na prelepo jutro, ko smo se odpravili na morje. Vožnja je bila dolga, saj je bilo morje zelo daleč stran. Na spletu sem prebral, da je to morje preklete. A nisem verjel, ker to ne obstaja.

Ko smo prišli, je bil otoček prijeten. Zagledali smo tablo, na kateri je pisal družinski priimek, tako smo izvedeli, da so to naši apartmaji. Pokazali so nam sobe in bile so odlične. Ko smo se spočili od dolge vožnje, smo se preoblekli in odšli na plažo. Na plaži je bilo malo sumljivo, saj ni bilo veliko ljudi. Voda je bila zelo topla, to je bilo tudi sumljivo. S tem se nismo obremenjevali, zvečer smo utrujeni legli k počitku.

Čez nekaj časa me je nekaj predramilo. Pogledal sem skozi okno in videl, da je morje rdeče žarelo. Zelo sem se ustrašil, saj sem prebral legendo, ki je govorila o tem, da kdor se je kopal v takem morju, bo umrl. Rešil sem se lahko le tako, da sem uničil prekletstvo. A ga nisem znal. Nato sem pogledal na internet in videl, da se lahko rešiš samo, če si do konce prerokbe priden in pomagaš.

Zadnje dni sem bil res priden, a nisem vedel komu pomagati, saj tam nisem nikogar poznal, zato sem sem se obrnil na mami in očija. Mama je omedlela od začudenja. Oče pa ni mogel verjeti, da je to res. Potem sem jima povedal, kako se lahko rešimo uroka in sta se strinjala. Naslednji teden smo bili prijazni do vseh. Kljub vsemu da se je vse srečno končalo, smo na koncu rekli, da ne bomo nikoli več šli tja na dopust.

Matija Jakše

Marcel Dežman

Tjaša Radovanovič

Luka Dončić

Luka se je rodil 28. februarja 1999. Je edinec. Kot majhnega otroka ga je oče navdušil nad košarko, oče je Luko namreč od malih nog vozil na tekme. Že ob prvih odigranih tekmah je bilo jasno, da je Dončić mlajši velik talent in da med vrstniki izstopa tako po višini kot znanju. To so opazili tudi mediji.

Ko je bil star 13 let, se je preizkusil v madridskemu Realu. Kmalu je dopolnil 16 let in je postal najmlajši debitant v zgodovini kraljevega kluba.

Leta 2018 je postal dvanajsti slovenski košarkar, izbran v NBA. Njegova višina (201 cm) mu je omogočala igranje na položaju krila in celo na položaju krilnega centra, saj je dovolj visok in odličen skakalec. Tako lahko igra daleč od obroča in pod njim.

Leta 2020 je postal prvi Slovenec, izbran v prvo postavo tekme vseh zvezd.

Neli Krnc

Moj hišni ljubljencek

Pol leta nazaj je naša muca Pikica skotila 3 mladičke. Poimenovali smo jih Elizabeta, Viktorija in Krištof. Ko sta bili mucici dovolj stari, smo jih oddali moji teti, pri nas pa je ostal Krištof. Že od začetka je bil navihan in vse je raziskal, zato tudi tako ime. Je lepe nežne oranžne in bele barve in kar malo debelušen. Zelo rad pride

podnevi v hišo in cel dan prespi ali pa nagaja svoji vzornici Luni. Veliko stvari se je že naučil, zelo sem bila presenečena, kako je lahko mucek priden. Recimo, pred nekaj dnevi sva z očijem odšla na pohod, on pa je splezal na sosednjo streho zidanice in naju gledal odhajati. Res gre zmeraj z menoj, kamor koli grem. Vesela sem, da je on moj muc.

Nika Vidrih

Naš hišni ljubljencek je maček. Ime mu je Miki. Dobil sem ga za svoj 9. rojstni dan od mamine prijateljice. Je črne barve in ima oranžno zelene oči. Je srednje postave. Zelo rad spi in se raztegne po Otini postelji, včasih gre na mizo, na kavč, na omaro ali pa na polico in zaspi. Včasih pa obišče tudi mojo sobo in mene. Zelo rad ima tudi brikete ali pa kakšen priboljšek. Všeč mu je, ko ga božamo. Sicer se nerad igra, ampak vseeno kdaj spleza na drevo ali pa ujame ptiča oz. miško. Cela družina ga ima rada, razen ko kdaj kakšno stvar prevrne. Sicer pa se tudi on veseli božiča, ker tudi on dobi kaj za pod zob ali pa kakšno igračko.

Tjaš Judež

Kriminalka o mačkih

Nekega sončnega dne sem nesel hrano mačkom, ker jih imam pet. Niti sanjalo se mi ni, da lahko teh pet mačkov premaga en sam mačkon. No, pa sem le ugotovil, kaj je narobe, da se ga tako bojijo. Ta maček je bil glavni in ker so mački to vedeli, so mu prepustili hrano, ko je prišel blizu. Seveda sem bil presenečen, ko sem to ugotovil.

Zbudil sem se v lepo jutro, tako je bilo sončno, da me je kar slepilo. Seveda sem najprej zanesel mačkom hrano, saj to storim vedno. Ampak ta dan je bil malce drugačen od ostalih. Pred mačjo hišico je že prej stal nek črn maček, bil je zelo krvav. Nikoli prej nisem videl tako krvavega mačka. Seveda se mi to ni zdelo ravno normalno, zato sem ga opazoval od daleč, saj sem se bal, da bi kaj naredil našim živalim. Opazoval sem ga s stopnic in malo zadremal, ampak hitro so me zbudili kriki mačk. Počasi sem se približeval, saj sem se bal, ker je bil tisti maček čisto krvav. Ampak še preden sem prišel blizu, so vsi mački razen črnega odhiteli ven. Črni mačkon je postajal čedalje večji. Spremenil se je v človeka, ta človek pa sem mi ni zdel ravno nedolžen, saj je bil čisto poslikan. In kaj se je zgodilo potem? Zvedeli boste v naslednji številki ...

Rok Pepel

Smučarski skoki

Sem ljubitelj nordijskega zimskega športa smučarski skoki. Navijam za moško slovensko reprezentanco.

Letos so skoki v Planici že bili, uspehi niso ravno najboljši, tudi stanje v reprezentanci ni pohvalno, tribune so zaradi virusa prazne, upam, da se stvari uredijo na boljše.

Na izletu po Krvavcu sem v bližnji koči spoznal Ceneta Prevca, ki se je prav prijazno fotografiral z menoj. V Planici pa sem spoznal Jurija Tepeža. Skoke sem si v Planici tudi v živo ogledal. Doživetje je bilo nepopisno in vesel sem, da me je oči vzel s seboj. Vsako leto gremo z družino na izlet v Planico, kjer si v nordijskem centru vedno kupim spominke in kapo. Upam, da se do pomladi, ko bodo še enkrat skoki v Planici, stanje glede virusa izboljša in da napolnimo navijaške tribune in tako navijamo za naše slovenske orle.

Žiga Per

Oseba, ki me navdihuje

Oseba, ki me navdihuje, je nežna, krhka, a tudi močna in ljubiteljica knjig ... Navdihuje me že od samega otroštva. Ker ji v življenju ni bilo lahko, je vedno iskala dar v ljudeh, nikoli obupala in vedno sledila svojim sanjam. Vedno na vse gleda pozitivno in me spravlja v smeh. Je moja vzornica pri športu in šoli ... Vedno mi stoji ob strani, ne glede na to, kaj se zgodi. Vedno tudi najprej poskrbi za druge, namesto da bi pomislila nase. Hvaležna sem ji. To je moja mamica.

Taja Tratar

7. b

Dan odprtih vrat Astronomske skupine FMF

21. 12. 2020, sem sodeloval na dnevu odprtih vrat Astronomske skupine FMF. Predstavitev sem si ogledal preko računalnika, še natančneje, preko aplikacije Zoom.

Na začetku smo se navidezno sprehodili po observatoriju na Golovcu in si ogledali teleskop Vega.

Izvedel sem, da se bo ravno na ta dan zgodila konjunkcija dveh planetov Jupitra in Saturna. Konjunkcija planetov je pojav, ko lahko opazujemo dva ali več planetov blizu skupaj na nebu. Planeta Jupiter in Saturn sta na nebu le navidezno blizu, sicer sta kar 720 milijonov kilometrov narazen. Od nas je Jupiter oddaljen 880 milijonov kilometrov, Saturn pa 1600 milijonov kilometrov. Nato so nam pokazali posnetek in fotografije, posnete par dni prej, ko še ni bilo oblačno in megleno in je bila konjunkcija dobro vidna. Izvedel sem, da se bo naslednja konjunkcija zgodila čez šestdeset let, leta 2080, ki bo bolj vidna na drugi zemljini polobli.

V rubriki novice iz vesolja smo si ogledali sončne blišče in imeli kratko predavanje o sončevih pegah in vesoljskemu teleskopu GAIA. Predstavitev se je začela ob 18 h in je trajala približno do 20 h.

Predavanja se mi je zdela zelo zanimiva in poučna, saj so v njej povedali veliko zanimivih in poučnih dejstev.

Vid Kraljič

Moj mucu Tomi

Naš mucu Tomi je temno sive barve in ima proge. Ni navaden maček, ampak je prav poseben. Ne mara, da ga preveč božaš in mrcvariš, kar mi tudi ne delamo, delajo pa nekateri naši sosedje. Ne vsi, samo nekateri, saj zdaj ne več, ker so ugotovili, da zna praskati, če mu kaj ne paše. Je zelo prijazen muc in ne praske, razen če ga razdražiš. Da se božati, dviguje se pa ne rad. Zmeraj ko mu prinesem hrano, preden karkoli poje, se pride zahvaliti tako, da se zarine vame. Velikokrat, ko sedimo na terasi in ko mami ter oči pijeta kavo, pride v naročje in takrat se hoče crkljati. To je naš mucu Tomi in vsi ga mamo zelo radi.

Nekega dne je začel hropeti in imel je garje v ušesih. To se je dogajalo dolgo časa, garje so izginile, hropenje pa še ne. Vsako jutro pričaka pri vratih, da dobi hrano. In neki dan ga ni bilo. Rekli smo si, da se najbrž kje potepa. Ampak naslednji dan ga spet ni bilo. Prišla je ena mucka, ki mu je bila podobna, dala sem ji ime Sofi. Tomija pa še ni bilo. Mislila sem, da je poginil in da ga ne bo več nazaj, a čez neke dva tedna se je vrnil. Domov je prišel čisto zdrav in vsi smo ga bili veseli. S Sofi se nista ravno razumela, saj Tomi je glaven muc pri hiši in nobenega mačka ne spusti blizu. Razumel se je samo z enim mačkom in to s Tomijem mlajšim, ki ga je po pomoti vzela ena druga družina. Ker je bil ta muc še malo mlajši, ga je Tomi branil pred drugimi mački. Tomija danes spet ni bilo, a je dopoldan prišel nazaj. Ni prišel sam, ampak je zraven pripeljal tudi Sofi. Zgleda, da se zdaj razumeta.

Eva Rifelj Pavlin

Nika Duh

Tadej Mežič

Prijateljstvo

Prijateljstvo je nekaj posebnega,
lepega in srečnega.
Brez prijateljstva ni mene,
ne mojega veselja.

Ko zbudim se, prijatelje vidim
in srečo v mojih očeh.
Ko pridem ven, sonce mi v oči žari
in vidim prijatelje k meni hoditi.

Cel dan se z njimi igram
in pesmice pojemo,
ko pride večer, se poslovimo
in še eno pesmico zapojemo.

Ko zaspim, sanjam o prijateljih
in otroštvu moje sreče.
Ko velik bom,
prijazen človek bom.
Tadej Mežič

Moj pes Čili

Imam psa z imenom Čili,
njegova najljubša igrača žoga je, ki cvili.
Rad nori in rad razgraja,
v norčijah ni mu kraja.
Vsak dan z mano se spreha,
skače, grize in pa laja.
Tak je, ker je še mladič,
res me ne uboga nič.
Malo šolo je končal,
čeprav veliko prav ni znal.
Ko zaspil, naglas smrči,
najbrž nič ga ne skrbi.
Jaz pa komaj čakam sneg,
da grem z Čilijem noret.
Katja Čolič Aš

Kako smo doživljali šolo na daljavo

V času šole na daljavo se je veliko spremenilo. Ena izmed stvari je tudi moj urnik. Ko smo še hodili v šolo, sem se zbujala med peto in šesto uro. Če sem hotela zajtrkovati in ujeti avtobus, sem morala vstati malo prej. Včasih mi je zajtrk pripravila mami. Zdaj vstajam med šesto in sedmo uro, saj se rada v miru in počasi uredim ter pred prvo šolsko uro še kaj naredim za šolo. Zdaj, ko je šola na daljavo, se dan malce vleče. Ko smo bili v šoli, so nam čas krajšali prijatelji, pouk je pa tako in tako hitro minil. Doma pa se dopoldan zelo vleče. Ob poldne jem kosilo z dedijem in babico. Včasih ni kuhala toliko, saj je kuhala samo za dva, ampak ji je všeč, ko sva z bratom malo več pri njej. Zelo dobro kuha! Boljša stvar pri šoli od doma pa je, da se lahko popoldne več posvetim športu. Ko smo še hodili k pouku v šolo, popoldne nisem imela časa za športne dejavnosti, saj sem imela poln kup domače naloge. Sedaj, ko pa tega nimamo, pa vedno z bratcem, ko končava z vsemi zoom konferencami, greva na kakšen pohod/sprehod. Ko se stemni,

Korona

Drugi val korone je prišel,
nisem bil preveč vesel.
Včasih doma je zabavno,
včasih pa dolgočasno.

Spletna učilnica se pregreva,
taka je ta zadeva.
Toliko naloge in zoom-ov da te kap!
Aleks Rudman

Pesem

Nekoč je bilo lepo,
a ko korona je prišla,
je vse za grenila,
a samo reci si, da se zgodi.

Kdo ve, kaj je res in kaj ni,
saj pri koroni samo ugiba se.
Kdaj konec je je,
nihče še ne ve.

Eni radi spijo,
drugi pa norijo.
Tretji so pa vmes,
kjer nikoli ni nič res

Za danes dosti bo,
mogoče se naslednje leto vidimo.
Možnosti veliko ni,
a reci si, da se zgodi.
Anže Hočevar

se odpravim v hišo. Včasih se prek zooma pogovarjam s prijateljicami, včasih se z družino igramo namizne igre, včasih pa se pogovarjam z babico in dedkom. Med karanteno veliko več časa preživim z njima. Moja babi tudi veliko peče, zato ji tudi pri tem rada pomagam, saj v tem uživam. Še boljše pa je na koncu pojesti, kar spečeš. Veliko več tudi hodim na sprehode z našim psom. Ko smo k pouku hodili še v šolo, pozimi nisem mogla hoditi z njo, saj sem imela veliko domače naloge in stemnilo se je hitro. Zdaj je zelo vesela, ko primem v roke povodec, saj točno ve, kam greva. Šola na daljavo mi je sicer všeč, karantena mi pa ni. Večine sošolk in prijateljic nisem videla že več kot dva meseca. Spoznala sem, da se moramo ne glede na to, koliko dela še imamo, posvetiti svojim bližnjim. Poskrbeti moramo tudi zase, imeti zdrav način življenja. Najbolj pomembno pa je, da moramo biti srečni. Tudi če se nam zgodi kaj slabega, se bo vedno vse postavilo nazaj na pravo mesto.

Nika Duh

V letu 2020/2021 imamo daljši čas šolo na daljavo. Pogrešam svoje sošolce, malo tudi učitelje in šolske prostore. Imam pa nekaj prijateljev na daljavo.

Ko dokončam z zoomi in delom za šolo, gremo ponavadi na kakšen daljši sprehod. Po kosilu pa je čas, ko se družim na računalniku s svojimi prijatelji na daljavo. To sta moja najboljša prijatelja Timon (Hilps) in Domen (Klxie). Skupaj igramo igro Fortnite in Overwatch. Včasih se povežemo s kakšnimi igralci iz tujine in se z njimi pogovarjamo v angleščini. Ko pa se naveličamo igrice, skupaj gledamo kakšen film in serijo ali pa poslušamo glasbo. Ob tem se zelo zabavam, veliko se pogovarjamo in čas zelo hitro mine.

Šola na daljavo mi je bolj všeč, ker lahko dlje spiš in delo lahko končaš že predčasno.

Kevin Lešnik

Zdaj ko imamo šolo na daljavo, se lahko zbudim malo kasneje. Ko se zbudim, si umijem zobe in se preoblečem. Nato si grem naredit zajtrk. Pojem in že sledi prva učna ura zooma. Ko končamo zoom, imamo manjši odmor. In včasih že sledi druga učna ura. Ko končamo učne ure, grem delat naloge, ki jih imamo. Pri delu na daljavo mi ni tako všeč, ker obravnavamo novo učno snov in jo včasih slabše razumem. Raje bi hodil v šolo, ker se več naučim in vse boljše razumem. In še v šoli imam veliko prijateljev in bi bili spet skupaj in se družili. Doma mi je že dolgočas in samo včasih naredimo zoom s prijatelji in se malo pogovarjamo. Doma imam točno ob 12.00 kosilo, v šoli pa kasneje. Prednost dela na daljavo je tudi ta, da si sam razporejам čas dela. In na učnih urah si lahko še v pižami in vmes lahko tudi piješ ali ješ. Samo raje bi šel v šolo zaradi prijateljev in da bi dobil več znanja.

Anže Podlogar

Sam lahko rečem, da je korona kar poslabšala moje stanje, saj sem še bolj len kot prej. Pred korono sem se vsakič zbudil ob 6.30, zdaj pa se zbudim ob 7.30, to je kar eno celo uro razlike. Po drugi strani pa sem kar vesel, saj dobivamo manj naloge in imam več časa zase. Vsak dan imamo 2 ali 3 zoome, na katerih se pa včasih kar dolgočasim. Popoldne, ko pa končam s šolo, pa se zelo zabavam, lahko delam, kar hočem. V svojem prostem času grem ven in uživam v naravi, skoraj vsakič pa brcam žogo. Dnevno sem zunaj več kot dve uri, saj gremo včasih z družino na sprehod. Treniram tudi nogomet v Nogometnem klubu Krka. Zdaj imamo za treninge plan, ki ga nam dajo trenerji. Na planih piše npr. tek 10 minut, žongliranje 20 minut ... Vsak dan od ponedeljka do petka delam stvari po planu, včasih pa jih še nadgradim. Imamo tudi dva zoom treninga na teden, na katerih delamo vaje z žogo in vaje za moč. Na zoom treningih pa trener pred vajami pove taktike na igrišču, ki jih bomo uporabljali, ko se konča korona in pridemo nazaj na igrišče Nogometnega kluba Krka. Ko končam s treningom in sem še nekaj časa zunaj, pa je že skoraj noč. Proti večeru se samo še stuširam, pojem in gledam televizijo. Potem grem v sobo in včasih učitelji objavijo gradivo že zvečer in ga naredim in oddam, da bom naslednji dan prost. Ob koncu dneva, to je okoli 22.00, pa si samo pripravim budilko in grem spat.

Bor Zupan

8. a

1 2 3 4 5 6 7 8 9

1 — 2 — 3 4 — 5

1 — 2 3 4 5 — 6

1 2 3 4 5

6 7 L=N

E=Š

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = I

1 2 3 4

										A
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	---

J	E
---	---

--	--	--	--	--

Blaž Hočevar

Šola na daljavo

Šola na daljavo 2 je kar v redu, saj mi gre bolje kot spomladi 2020. Delam sproti in ker sem bolj sproščena, dobivam lepe ocene. Upam, da je kakovost oddanih nalog enaka nalogam, ki jih delam v šoli. Moji dnevi so dokaj sproščeni, ker se zjutraj po navadi zbudim ob 7.30, če imam preduro pa ob 7.00. Zajtrkujem ob 7.50 in ob 8.15 se začne pouk. Če imam videokonferenco, se priklopim na zoom in delam, kot mi reče učiteljica ali učitelj. Po končani konferenci delam domačo nalogo, ki mi jo da učitelj. Ko končam, oddam nalogo in začnem delati za drug predmet. Od 10.40 do 11.00 imam odmor. Takrat pojem kakšno sadje, prezračim sobo in se malo razgibam. Po odmoru nadaljujem delo. Pouk končam okoli 13.30. Ko sem preobremenjena, pustim kakšno nalogo za naslednji dan (to se zgodi le redko). Moji popoldnevi so zelo dobri in zabavni. Ko imam čas, opravi nalogo za šport ali pa sedem na kolo, ki je pritrjeno na trenažer. Zvečer sedem pred mali ekran in pogledam kakšen film. Prednost šole na daljavo je ta, da si sam svoj organizator časa. To pomeni, da ustvariš rutino, ki te bo vodila skozi cel dan. Slabost je pa ta, da naše znanje upada, ker če bi bili v šoli, bi imeli teste in spraševanja in bi se bolj učili, več utrjevali in ponavljali. Zdajšnji pouk na daljavo in urnik, ki ga imamo, mi je zelo všeč. Všeč mi je tudi način dela učiteljev, ki nam pomagajo in se za nas potrudijo z videokonferencami ali videoposnetki. Želim si pa to, da bomo kmalu šli nazaj v šolo. Šola na daljavo mi je pomagala spoznati, da je treba poskrbeti tudi zase. Od takrat sem bolj sproščena, bolje si organiziram stvari in več se gibam. To vpliva tudi na moje vsakdanje počutje.

Agnes Globevnik

Moj svet

V mojem svetu bi že pri 13 letih postal samostojen. In tudi avto bi že vozil pri teh letih. Počel bi že vse kot odrasli. Tudi v šolo ne bi več hodil. Imel pa bi službo. In tam bi služil denar z dirkanjem. Tekmoval bi z avti, ki bi jih doma sam predelal. Moji avtomobili bi bili cenjeni in spoštovani, vsak bi ga z veseljem imel. V tistem svetu bi se vozilo le nemške in ameriške avtomobile. Vsak človek bi imel družino, zdravje, avte in srečo.

Timotej Valenčak

Božične sanje

Bil je božični večer in Nika je bila zaspala, zato ji je mama rekla, naj gre spat. Še prej je pod smrečico oddala pismo in piškote, ki jih je sama spekla samo za Božička.

V postelji se je prav udobno namestila in zaspala z nasmehom na obrazu. Kar naenkrat nekdo potrka na okno. Veselo se smeje in ji kaže, naj grem z njim.

„Ah, ali je to mogoče ... saj to je BOŽIČEK!!!!“ Povabil jo je na sani.

Jelenčki so bili veseli, ko so jo zagledali, saj je bila Nika prav posebno pridna deklica. Božiček jo je odpeljal v severno deželo, kjer se je igrala s pingvini, škrti, pila vročo čokolado, plesala ples s sneženimi možmi, jelenčki so jo popeljali po najlepših ledenikih in zasneženih pokrajinah. Čas je prehitro minil, saj se je na obzorju začelo daniti in čas je bil za odhod domov.

Ko so jelenčki stali pred domom, jo je Božiček nežno pogledal in ji je dal darilo. Stisnil jo je, pobožal po laseh in že odvihral na sever. Presrečna in polna vtisov je sedela na postelji, nakar je odprla darilo, v katerem je bil listek, na njem je pisalo: "OBIŠČEM TE PRIHODNJE LETO!" Nika je bila presrečna, saj se je trudila, da je vse leto zelo pridna in ubogljiva deklica.

Nenadoma jo je poklicala mama, Nika je ugotovila, da so bile samo sanje. Nasmejala se je, objela mamo in si zaželela, da bi se ji sanje uresničile.

Žana Košljar

Prej in potem

Oh, kako je prej lepo bilo,
brez vseh težav in brez takšne zlobe,
vse je bilo čisto milo,
brez tako hude grdobe.

Zdaj pa je čista polomija.
V sobi svoji sem ves presneti čas,
prišla je čista hudobija
in res dovolj imam že nas.

Prej imeli smo svobodo,
šli smo, kamor koli smo hoteli.
Imeli radi smo to dobo,
"da je konc ne bo", smo molili.

Le kaj nam je bilo?
Bili smo naivni in neumni.
Nič več ni nič milo
in doma smo vedno.

Rika Macedoni

Juliana Lia Zorko

1,609344 MILJE

V šoli je bila objavljena naloga,
sprva je kazalo, da bo prava to nadloga.

Veš, hodili naj bi peš!
In to ne samo sprehod,
obetal se je cel pohod.

Vsa družina je sodelovala,
mojih »kratkih« sprehodov se bala.
Še pes se mi je skrila,
ko je ovratnico za vrat dobil.

V hrib smo se plazili,
v dolino kotalili.
Včasih se zgubili
in na večerjo zamudili.

K sreči naša občina ni prevelika,
a vendar nam omogoča
ravno prav medsosedskega razmika.

Kilometre smo nabirali vsak dan,
ne dež, veter ali mraz nas niso odgnali stran.

V milijah sicer se šteje vse počasneje,
vendar ko pretvorimo
v kilometre 1.609-krat veselje je glasneje.
Lia Juliana Zorko

Korona virus

Bil je en čist navaden dan,
ko prišla je korona k nam.
Vsi smo se je bali,
zato smo doma ostali.

Zdaj učimo se na daljavo,
sosedu ne rečem niti zdravo.

Da me korona ne napade,
to si jaz zdaj želim,
zato ostani doma!
Umivaj roke, razkuži se,
da korona ne vzame te.
Neja Kopina

Virus

Ta virus uničil je življenje.
Odrasli nimajo službe,
mi imamo več učenja,
doma ne smemo imeti družbe.

Ta virus nas ubija,
ni umazan več oblak,
to je čista polomija,
ki nas spremlja vsak korak.

Maske so povsod,
trgovine so spet zaprte,
ljudje so prestrašeni naokrog,
le kdaj bo konec norosti te!
Tija Sintič

Korona virus

Virus prišel je na hitro k nam,
zato smo se morali privaditi nanj.
Šole hitro zaprli so, da število okužb
ne bi naraščalo.

Šola na daljavo potekala je,
da kljub virusu snov naučili bi se.
Čeprav virus razsaja naokoli,
ohranjamo dobro voljo in nasmeh kjerkoli.

Učitelje srečevali na zoom-u smo
in z njimi brez mask klepetali smo.
Vso snov smo sproti učili se,
da tako ne bi pozabili vse.

Zdravilo razvija postopoma se,
da življenje spet normalno bo.
Če pa število naraščalo ponovno bo,
se tudi šola na daljavo podaljšala bo.
Zara Šušterič

8. b

Potovanje

Družina se je 3. julija odpravila na počitnice v Brazilijo. Najbolj so si želeli videti drugo najdaljšo reko na svetu, Amazonko. Ob treh zjutraj so prišli na letališče, saj so imeli ob šesti uri že let. Iz letala se ni veliko videlo, saj je bilo vreme zelo oblačno. Po dveh urah vožnje so prišli na letališče v Frankfurt. Od tam so leteli do Atlante v Georgiji. In medtem ko letijo čez dolgi Atlantski ocean, imam jaz čas, da vam predstavim njihovo družino. Oče je učitelj geografije in si zelo želi videti Amazonko od blizu in ne samo s slik. Mama je zoologinja in se ukvarja s preučevanjem živali. Potem pa so še trije otroci, Flora ter dvojčka Mia in Lukas.

Končno so prispeli v Atlanto in nato v Brazilijo. Ker je bilo že pozno, so šli v hotel zraven letališča. Naslednji dan so nadaljevali z vožnjo do Amazonke. Med potjo je oče govoril o zanimivih dejstvih o tej reki. Ko so končno prispeli do vode, je bil že naslednji dan. Tam so si sposodili kajak, s katerim so šli na potovanje po Amazonki. Potovali naj bi tri dni, ampak to ne bi bila zgodba, če bi se zares tako zgodilo. Torej prvi dan je bilo vse dobro, drugi dan pa se je že zapletlo. No, zjutraj je bilo še v redu, ampak potem se je zgodilo nekaj bolj tragičnega. Ko so se ustavili na malici, so očitno slabo privezali kajak, zato ga je odneslo. Oče je skočil v vodo in poskušal ujeti kajak in skoraj bi ga tudi ujel, če ne bi takrat čoln in oče prišla do slapu. Oče se je poskušal zadržati na skalah, vendar mu ni uspelo. Skupaj s kajakom sta zgrmela na kamne. Kajak se je raztreščil, oče pa je bil na srečo le poškodovan. Mama in Flora sta šli po bregu navzdol do očeta, Mia in Lukas pa sta ostala na vrhu, da se jima ne bi kaj zgodilo. Flora je poklicala reševalce, ki so očija odpeljali v bolnišnico. V helikopterju je bil prostor samo za poškodovanca in pilota, zato so morali mama in otroci nadaljevati pot. Težava je bila v tem, ker niso imeli kajaka. No, tudi če bi ga imeli, ne bi veliko pomagalo, saj je bil tok reke zelo močan. Odločili so se nadaljevati pot peš, kar pa je bilo zelo težko, saj je bil breg ob reki zelo zaraščen. Zelo je bilo težko hoditi, utrujeni so bili in do konca poti je bilo še zelo veliko. Ker se je bližal večer, so se odločili, da gredo spat. Hmm... še bolj bi se zapletlo, če bi se nekdo poškodoval na tistem bregu. In ker sem zdaj to rekla, se bo seveda to tudi zgodilo, in sicer Flori. Ker je bilo ponoči deževje, so bile skale na bregu še bolj spolzke. Zato je Flori spodrsnilo in padla je po kamnih v mrzlo vodo. Ko je splavala iz reke, je imela zvit gleženj in najverjetneje bo dobila prehlad zaradi mrzle vode. Ampak pozitivna plat je, da ne more biti hujše, razen če se vsi poškodujejo. No, v glavnem Flora je zdaj zelo težko hodila in gleženj jo je veliko bolj bolel. Torej, to je bila slaba stvar zgodbe in zdaj pride rešitev. V mojem primeru so rešitev domačini. Ko so hodili naprej, so zagledali vas. Skozi grmičevje so se prebili do vasi in poskušali prositi na pomoč. Ampak niso vedeli, kako. Domačini niso znali angleško, oče pa je bil edini, ki je znal govoriti portugalsko. Poskušali so se sporazumevati, vendar ni najbolj uspevalo. Kar nekaj časa je minilo, dokler se niso končno razumeli. En dan so preživeli na eni od kmetij, saj so domačini pripravljali čoln, da jih bodo lahko odpeljali do njihovega cilja. Naslednji dan so že ob šestih zjutraj odrinili od obale, saj naj bi se popoldne naredila nevihta. Potovali so par ur brez težav. Na cilj so prispeli, ko se je nevihta že začela delati. Zahvalili so se domačinom, da so jih rešili. Nato so odšli do bolnišnice, v kateri je bil oče. Oče je bil zelo vesel, da jih vidi.

Konec počitnic so preživeli lepo in očetu je bilo tudi že boljše. Dva tedna kasneje so se vrnili domov. Tokrat je bil let zelo sončen in zelo lepo se je videlo iz letala.

Gaja Ristič

Umor na Havajih

Bilo je čudovito jutro na Havajih. Sonce je sijalo in slišalo se je šumenje valov. Gospod in gospa Brown sta se odpravljala na zajtrk. Gospod Brown je bil direktor hotela Pagoda na Havajih. Prišla je natararica in ju vprašala, kaj bosta spila in če bosta kaj pojedla. Gospod Brown je naročil črno kavo in maslene rogljičke, gospa je po kratkem premisleku naročila isto. Gledala sta proti morju, ko je natararica prinesla kavi, prvo je odložila na mizo h gospodu, potem pa ji je spodrsnilo in je drugo skodelico kave polila po gospe. Takoj se je opravičila in začela brisati, odhitela je v kuhinjo po krpe. Gospa se ni preveč jezila. Odšla je v hotelsko sobo, da se preobleče. Ko se je natararica vrnila, se je gospod razjezil nanjo, jo nadrl in odpustil. Odšla je v

kuhinjo in rekla, naj dostavijo novo kavo v sobo h gospodu Brownu in povedala, da je odpuščena. Dostavili so kavo v njuno sobo. Gospod se je odpravljaj na sestanek, gospa pa se je preoblačila v kopalnici. Dve uri kasneje se je gospod vrnil s sestanka in našel ženo ležati na tleh. Takoj je poklical na pomoč in iz sosednje sobe je prišla sobarica. Stopila je bližje h gospe in ji izmerila srčni utrip. Ugotovila je, da je mrtva. Poklicala je reševalce in policijo. Reševalci so potrdili, da je mrtva. Inšpektor Smith, ki je prišel kot predstavnik lokalne policije, je povohal kavo in ugotovil, da to ni samo kava. Sumil je, da je v kavi cianid. Inšpektor je na žrtvi opazil, da je imela samo eno roko namazano z lakom za nohte. Vedel je, da se to za žensko ne spodobi, poleg tega pa je na mizi opazil odprt lak. Spraševal se je, zakaj bi si namazala nohte, če pa bi vedela, da bo umrla. Odpeljali so jo na obdukcijo, inšpektor pa je s policisti začel preiskovati, ali gre res za nesrečo ali umor. Iz laboratorija so dobili potrditev, da je bila gospa zastrupljena s kavo, v kateri je bil cianid. Inšpektor je že začel iskati osumljence, poleg tega ga je zanimal motiv. Dobili so prstne odtise in imeli štiri osumljence. Prvi je bil 51-letni George Brown, ki je bil lastnik hotela in njen mož. Ta je povedal, da sta se zadnje čase prepirala. Vzrok je bil, ker svojega denarja ni hotel investirati za odprtje restavracije T-Taylor, katerega lastnik je bil sin najboljše prijateljice njegove žene. Druga je bila 22-letna Jane Taylor, bivša zaposlena, saj jo je George Brown odpustil. Jane je priznala, da je bila odpuščena in nadrtá, ker je polila gospo. Tretja je bila 31-letna Anne Williams, ki je delala kot sobna strežba. Ta je priznala, da se je hotela prikupiti gospe B., da ji je vedno prinesla vse v sobo, vedno ji je vse pospravila in zložila vse stvari, ona pa tega sploh ni opazila. Ni je marala, a da je zato ne bi ubila.

Četrta pa je 25-letni Tomas Taylor, odličen kuhar. Povedal mu je, da je bil jezen, ker je George odpustil njegovo mlajšo sestro, gospa se mu je zdela prijazna in ni imela veliko sovražnikov. Ti štirje osumljenci so imeli dostop do skodelice s kavo, iz katere je pila. Inšpektor jih je vse vprašal, kako so bili v stiku s skodelico in kako dobro so poznali gospo Brown. Jane je začela govoriti, da sta zjutraj zakonca Brown prišla na zajtrk kot vsak dan ob isti uri in da ju je vsak dan stregla. Stregla ju je tudi tisti dan, a je polila kavo na gospo, seveda ponesreči. Skodelico je odnesla v kuhinjo in potem se je ni več dotaknila. Nadaljeval je Tomas, da je v kuhinji naredil novo kavo, jo dal na pladenj in iskat jo je prišla Anne. Anne je povedala, da jo je odnesla do sobe, potrkala in jo odložila na mizo in da je to bilo vse. George pa je rekel, da je kmalu za tem, ko so pripeljali kavo, odšel na sestanek. Inšpektor je tako slišal celo zgodbo, dovolil jim je, da odidejo. Inšpektor je razmišljal, a mu zaenkrat še ni bilo jasno, kdo je bil.

Potem pa se je pozanimal o restavraciji T-Taylor in kmalu ugotovil, kdo je lastnik. Začelo se mu je svitati. Odšel je do Jane in jo vprašal, kaj točno je rekla kuharju za kavo in kam jo naj dostavijo. Povedala mu je, da je rekla, naj kavo dostavijo v sobo gospoda Browna. Sedaj je vedel, kdo je krivec. Pomočniku je naročil, naj zbere vse osumljence.

Vse je presenetil z izjavo, da je morilec Tomas.

On je to takoj zanikal, inšpektor pa je začel razlagati, da je Tomas hotel odpreti restavracijo T-Taylor, a ni imel dovolj sredstev. Izkoristil je priložnost, da je najboljša prijateljica njegove mame, torej gospa Brown, poročena z bogatašem. A njen mož ni hotel investirati denarja.

Lana Pajk

Ni ga hotel umoriti, saj se mu je zdelo to preveč drastično, potem pa je George odpustil njegovo mlajšo sestro Jane in takrat se je odločil. Toda kavo s strupom je spila gospa Brown.

Neža Ana Vovk

Covid 19

Šola na daljavo je v redu,
a nam je dolgčas, ker nismo v razredu.
Pogrešamo učiteljevo razlago,
saj od doma odnesemo malo.

In potem še slišiš po poročilih,
da se korona širi.
O korona virusu govorijo prav vsi,
zato nobenega miru več ni.

Ostali smo doma,
z vso zaščito, kar se da.
Celo učitelji so dali nalogo,
da otroci spišemo pesem za to nadlogo.
Ostati treba bo doma,
da ne dobimo covida.

Ljudje zbolevali hitreje,
kakor korona prečka meje.
Nositi masko je lahko,
a tvoja pljuča dihati ne morejo.

Maske onesnažujejo okolje in
ljudje umirajo brez svoje volje.
O korona virusu govorijo prav vsi,
zato nobenega miru več ni.

Upam, da kmalu se bo končalo vse to,
da bomo lahko vsi skupaj koroni zapeli v slovo.

Lana Pajk

Ga krona ta korona

Če hočeš covid obvladat,
ne smeš omagat,
povsod nosi masko
ne pusti je doma,
ne ustavlja se na ulici,
če greš samo mimo,
če pa še želiš živeti
drži se pravil,
ker če te korona dobi,
se ti nič dobrega
ne godi.

Tjaž Medja

Korona na daljavo

Zdaj vsi smo spet v karanteni,
eni pridno delamo, drugi pa so leni.
Ponovila se je situacija že od marca lani,
hvala bogu, da nismo vsi bolani.

Covid, odidi stran,
nihče ne mara te med nami,
Covid, odidi stran
in maske nam odstrani.

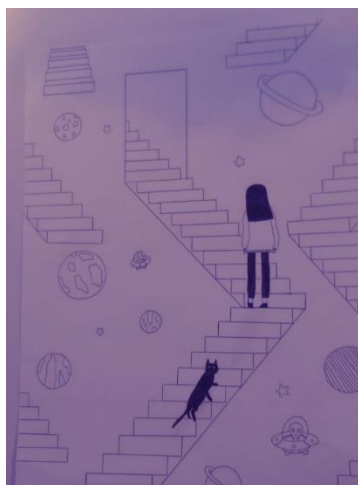
Z razkužilom ves čas vse si razkužujemo,
imamo veliko problemov, a k sreči jih rešujemo.
Upamo lahko, da se širjenje virusa ustavi,
preden se nam čisto vse na glavo postavi.

Covid, odidi stran,
nihče ne mara te med nami,
Covid, odidi stran
in maske nam odstrani.

Šola na daljavo nas utruja vse,
vsa ta zmešnjava mora nehati se.
Zato roke razkužujmo in umivajmo si,
ostanimo doma, da zdravi bomo ostali vsi.

Covid, odidi stran,
nihče ne mara te med nami,
Covid, odidi stran
in maske nam odstrani.

Lučka Tomažin

Zara Cajner

9. a

Moje doživljanje šole na daljavo

Moji dnevi se s šolo na daljavo spremenijo z urnikom, vstanem kasneje kot po navadi in grem kasneje v posteljo. Vsak dan grem ven na sprehod, teč, igrat košarko. Čas mineva hitreje kot v šoli, zaradi korone se ne morem dobivati s prijatelji, sem se pa bolj zblížala z družinskimi člani.

Moj šolski dan na daljavo poteka vedno enako. Zjutraj se vstanem nekje ob osmi uri in grem takoj delat za šolo, ker so prve ure zooma petnajst čez osem. Med odmori si naredim zajtrk in grem malo ven na svež zrak, da se malo sprostim in grem takoj nazaj na delo. Ko končam s šolskim delom, pojem kosilo in rada grem na daljši pohod s psom ali pa preživim konec dneva, ko je še dan, s konji in muckom. Zelo kmalu se začne delati noč in postane mrzlo, zato grem notri, kjer čas preživim na telefonu in računalniku ali pa spustim hrčka po sobi, da se razgiba. Rada pogledam kakšen film ali pa serijo in počasi se odpravim v posteljo.

Prednost vidim v tem, da se lahko več časa družim z družinskimi člani, da sem samostojna pri delu, ker moram vse narediti sama.

Slabosti je ma loveč kot prednosti, da se ne vidim s sošolci in prijatelji, dalo je malo težje, saj moraš vse narediti sam. Pri nekaterih družinah je slabo, saj nimajo dobre internetne povezave. Imeti moraš internet, da lahko prideš do gradiva ali pa se povežeš na zoom konferenco. Še posebej bo težje, ko bomo šli v srednjo šolo, ker bo čisto nov sistem, novi učitelji, novi predmeti, nov urnik, če bo seveda še vedno delo na daljavo. Želim si, da bi se spremenil urnik, saj imaš samo par metrov do računalnika in si misliš, da lahko samo še par minut spiš, potem pa hitro zaspíš in potem si ne moraš narediti zajtrka, ki pa je pomemben obrok.

Sedaj imam boljše znanje, kako delati z računalnikom, kot na primer z Wordom. Naučila sem se hitreje tipkat po tipkovnici in bolj sem samostojna pri svojem delu.

Žana Gregorčič

Žana Gregorčič

Predstavitev moje prostočasne dejavnosti

V prostem času za zabavo izdelujem kratke humorne videe, ki vsebujejo posebne učinke.

Z montiranjem sem se začel ukvarjati pred tremi leti, ko sem urejal videe za svojega strica, ki še danes na YouTube objavlja fotografsko vsebino. Večinoma sem videe samo popravljaj in dodajal glasbo in podobno. Takrat pa sem opazil video, v katerem so učili, kako v filme dodajati posebne učinke in ugotovil sem, da sploh ni tako težko, kot sem si predstavljal. Do takrat sem mislil, da za take učinke potrebuješ več ljudi in kar nekaj časa. In od takrat naprej sem se učil in izdeloval filmčke večkrat dnevno. Tisti mesec sem jih izdelal več kot 50 in se vsak teden naučil kaj novega. Montiranja videov nisem več gledal kot delo, temveč kot veselje in sprostitvev. Začel sem uporabljati nove programe, nove tehnike in nova orodja za hitrejši postopek in bolj kakovostne videe. A kmalu za tem sem opazil problem. Ni bil čas ali program, toda pomanjkanje idej za scenarije in vsebino videov. Tako filmčke izdelujem samo še, ko se mi porodi nova ideja.

Tilen Peterlin

Šola doma

Dva meseca bosta kmalu mimo,
mi pa še vedno od doma se učimo.

Pogrešam šolo že zelo,
a moje upanje zamrlo ne bo.

Kljub temu da šole ni,
doma delamo za tri.

Da naše znanje odlično bo,
učiteljica nas vse naučila bo.

Zato zdržimo skupaj vsi
in se učimo brez skrbi.

Da Covid nas ne dobi,
ostanimo doma vsi.

Maj Vidmar

Aljaž Pust

Čas

Hitro hitro mineva čas.

Kaj v tem letu čaka nas?

Vsaka zvezda, ena želja,
za veselje, zdravje, srečo.

Vse težave pozabimo,
novih dni se veselimo.

In da bi sreča res našla pot
so vseh nas,

velja pa si zapomniti:

najboljših in najlepših reči
nasvetu ne moremo videti
niti se jih dotakniti.

Čutiti jih moramo s srcem.

Zato odprimo srca na stežaj.

Aleš Pirh

Aljaž Pust

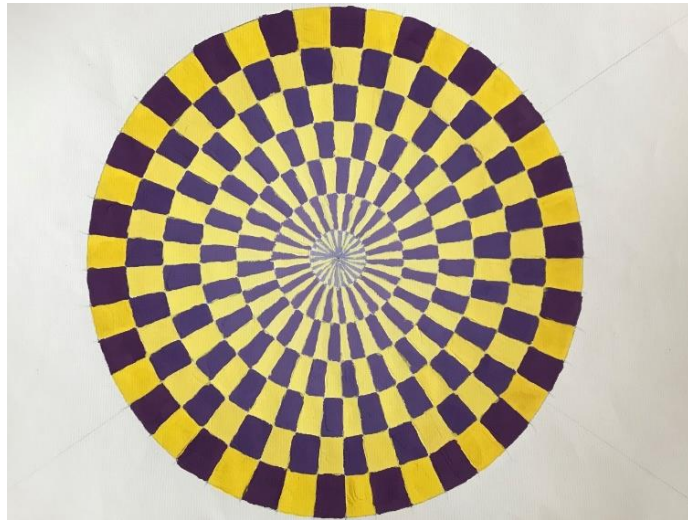
Upanje

Upanje je nekaj, kar vsak ima,
in ga obvladovati zna.
Povezan je z našimi pričakovanji,
ki se povezujejo z našimi dejanji.

Upanje je želja,
ki se lahko uresniči
in prikaže nasmeh na lici.

To kar upamo,
smo sami izbrali,
lahko ga zaupamo,
da ne bi več sami trepetali.

Upanje je dar naših misli,
saj je čudež naših zamisli.
Lahko ga ima vsak,
saj prinese v življenju nov korak.
Andreja Malenšek

Hana Banič Kerin

Poskusi impresionistične pesmi

Plaža, pesek vroč.
Nikogar ni,
samo jaz in moje misli.

Čudovita narava,
zasliši se zvok morja.
Na nebu letita goloba dva.

Mirno je, mirno je.
Velik val pripravlja se.
Hlade veter objame.

Vonj po dežju.
Oblaki se pojavljajo.
Zvok ptic, ki se poslavlajo.
Katja Zoran

Sedim na obali zapuščenega otoka.
Gledam kokos na drevesu.
Slišim glas ptic v daljavi.
Čutim vroč pesem in vonjam morje v zraku.
Mrtve alge na obali,
zapuščene kot človek se kdaj počuti.
Denis King

Hodim po gozdu,
in poslušam to pokrajino lepo.
Slišim petje siničk,
oglašanje srnjaka
Vidim lepe, velike smreke,
ki jim ne vidim vrha.
Vidim debele bukve,
ki jih ne morem objeti.

Čutim hladen zrak,
ki mi piha pod ušesi.
Čutim liste,
ki jih brcam z nogami.

Vonjam smrekove vršičke,
ki so šele zacveteli.
Vonjam svež zrak,
ki ga drugje redko kdaj.
Ema Ilovar

Ocena knjige Prvič

Knjigo z naslovom Prvič je pisateljica Anna Todd napisala leta 2013 in je bila izdana prvič leta 2014, ko je Anna Todd štela 25 let.

V knjigi je predstavljena Annina domišljija o mladi romanci, ki pa je bila narejena po znani osebnosti, katero je Anna Todd oboževala. Knjiga ima 592 strani in po tej knjigi so nastale še 3 druge. Po knjigi so leta 2019 naredili film, ki pa je navdušil mlado populacijo, zato so se odločili, da posnamejo še ostale 3 filme.

V knjigi mi je bil najbolj všeč način, kako je bila ljubezen predstavljena in njen pomen v sami knjigi. Všeč so mi bili zapleti in razpleti same zgodbe, medtem ko pa je konec veliko ljudi presenetil in hkrati tudi razočaral, je naslednja knjiga to nezadovoljstvo popravila.

Sama menim, da je knjiga veliko boljša in bolj podrobna od samega filma, saj niso bili vsi prizori predstavljeni v filmu tako, kot so bili v knjigi. Knjiga je primerna za najstnike stare od 14 do 18 let.

Ob branju knjige sem se zamislila, kaj beseda pravi prijatelj sploh pomeni, saj je v knjigi šlo za veliko izdaj ter prevar s strani prijateljev. Spoznala pa sem, da je mnenje o samemu sebi veliko bolj pomembno kot to, kar o tebi menijo drugi.

Zala Strazberger

Tjaša Blažič

Marko Nikolić

9. b

Ljubezen z morja

Lani na morju,
videla sem njega –
fantiča s prelepimi očmi.
A še lepši od njega
njegov brat je bil starejši.

Le kaj naj storim,
da ga osvojim?
Saj srce mu bije
za sestro mojo.

Tudi moja sestra ga
je ljubila,
zato na morje več ni hodila,
da jaz bi ga lahko dobila.

To je bilo žalostno leto,
za vse, le zame ne,
ker svojo ljubezen sem dobila.
Katja Robek, Sara Gorenc, Iza Zupan

Kulturni dan

Sončna svetloba ponedeljkovega jutra je bleščala skozi žaluzije, na kar moje oči niso bile pripravljene. Odvrгла sem odejo in iskala ravnotežje skozi zamegljen vid. Postelja je strašno škripala, ko sem vstajala, mi je na misel prišlo, da imam na urniku najverjetneje kulturni dan. Takoj sem se zavedala, da danes ne bom nič kaj produktivna. Ko so se moje oči odločile, da se vrnejo v čisto stanje, sem svoj odsev ujela v ogledalu, naslonjenem na obrabljeno mizo. Nakar vidim svoje razmršene lase in zmeden, nepriseben obraz. Pogled se mi je spustil na prazen kup papirja in odprto Wordovo stran, ki je bila prav tako prazna. Skratka, nisem se dobro vživela v vlogo pisatelja. Spet sem se ozrla v odsev v ogledalu, za mano se je skrivala dolgočasna spalnica. Brez življenja in barve, komaj okolje za ustvarjalen um.

Katja Robek

Vse od lepih oblekic do blatnih hlač in umazanih rok

Na prvi pogled sem povsem običajna navadna punca, ki jo zanimajo šminke, lepe oblekice in razna dekliška opravila. Ko pa me bolje spoznaš ali pa vprašaš moje prijatelje, pa je zgodba povsem drugačna. Seveda uživam, ko lahko oblečem kakšno lepo oblekico ali pa si privoščim kakšno manikuro s prijateljicami. Tista druga plat, ki je meni še ljubša, pa je, ko lahko za vikend vzamem čelado, potegnem motor iz garaže in grem. Takrat pozabim na vse, samo pameti ne in lahko uživam ves dan. Nad tem so me navdušili že v otroštvu, kar še do danes drži. Čeprav motorji niso toliko priznani kot ženski hobi, so meni zelo ljubi. K adrenalinu in vožnji sodita tudi blato, prah. Umazane roke so najboljši del. Malo manj priljubljene stvari so pa tudi poškodbe, nesreče, ki nikoli ne počivajo. Seveda včasih ujamem tudi kakšen čuden pogled in komentar, ampak se prav nič ne sekiram, saj sem tukaj zaradi sebe in delam tisto, v čemer uživam in se lahko odklopim od sveta. Kot pravim, v tem športu je potrebna tudi malo ženska dušica, zato na roza barvi "ne šparam". *nekdo*

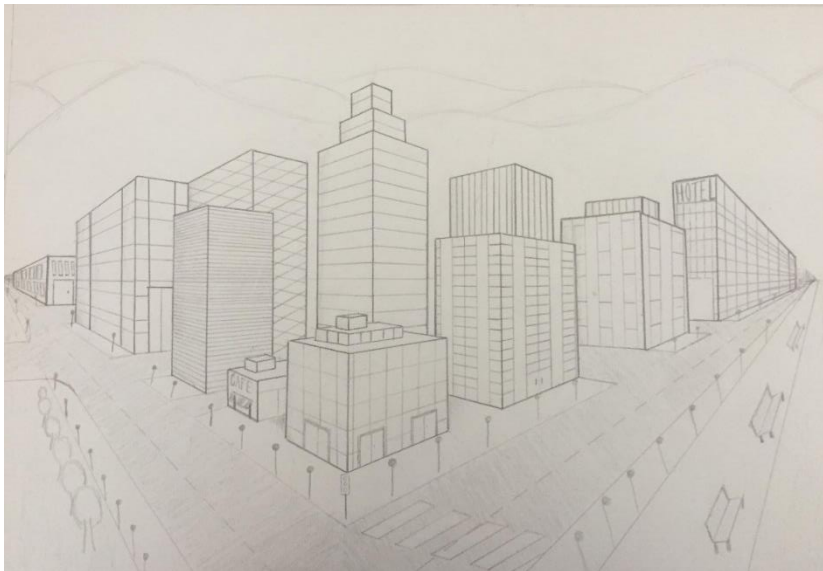
Obleka

Na socialnih omrežjih vojna se je vnela
in novica o fantu je svet prevzela.
»Kje so možati moški?«
so se ljudje vsak dan bolj spraševali
in dolgo v noč niso zaspali.

Fanta so se vsi sramovali,
samo njegovi prijatelji smo mu stali ob strani.
Ne vem, če mi je bilo že kdaj tako hudo,
nisem imela nobenega, s komer bi se pogovorila in
se umirila.

A fant se ni obremenjeval z mnenjem drugih.
»Oblečem tisto, v čemer se počutim udobno.«
A svet ni sprejel dejstva, da se pripravljajo s steno.
Vojna se je za brez veze vnela,
saj fanta sploh ni prizadela.

Sploh ni pomembno, kaj nosiš.
Čisto vseeno je, kaj si
in kako izgledaš,
saj obleka obema spoloma čisto pristoji!
Lina Robek

Iza Zupan

Mažorete

Že sedmo leto treniram v klubu novomeških mažoret. Za mažorete sem se odločila, ker sem jih že večkrat videla na nastopih in se mi je zdelo zelo zabavno, po enem letu pa sem se jim tudi pridružila. Torej, začela sem trenirati leta 2014, ko sem obiskovala tretji razred.

Ker je v našem klubu veliko mažoret različnih starosti, se delimo v štiri skupine. Najmlajše so skupina cici (6 do 9 let), nato sledijo kadetke (9 do 11 let), potem so juniorke (12 do 14 let) – v tej skupini treniram tudi jaz – ter še najstarejše seniorke (od 14 let naprej). Najstarejše tri skupine treniramo dvakrat tedensko, cici pa le enkrat, pred tekmovanji pa se nam število treningov poveča. Seveda moramo vaditi tudi doma, saj na treningih vadimo koreografije v skupini. Zaradi trenutne situacije ne moremo trenirati skupaj, namesto tega vsaka sama trenira dvakrat do trikrat na teden.

Mažorete imamo tudi organizirane tabore za celo Slovenijo, kjer se srečajo mažorete iz različnih klubov ter se družijo. Trenerji pa imajo tudi izobraževanja. V našem klubu imamo tudi druženja med skupinami (trenutno ne), kot je na primer bowling itd. Pred tekmovanji pa imamo tudi tako imenovane priprave, kjer smo skupaj cel vikend in treniramo, se zabavamo ...

Imamo približno 40 nastopov v letu tako v Sloveniji kot tudi v tujini, največ pa jih je seveda v okolici domačega kraja. Enkrat letno pa se udeležimo državnega tekmovanja ter evropskega tekmovanja, če se nanj uvrstimo. Trenutno pa smo juniorke tudi evropske podprvakinje v naši kategoriji.

Sara Vrščaj

Moj Bozgo

Mojemu hišnemu ljubljencu je ime Bozgo. Je kuža pasme pekinezer in je star 5 let. Ima mehko belo dlako z rjavimi lisami po celem telesu. Ima velike rjave oči in je *'debelušček'*. Ker je bil že od malega tako puhast in ga je bilo malo več skupaj, so mu nekateri rekli tudi Medo. Na repu ima majhen črn obroček in rjavi lisi okoli vsakega očesa. Ima tudi bratca in sestrico Lizo. Njegovi mamici je ime Neli, tudi ona je moja hišna ljubljenska.

Bozgo mi je pomenil vse na svetu. Od tretjega do šestega razreda mi je lepšal dneve. Vsako jutro me je pospremil do avtobusne postaje in potem odcapljal nazaj domov in vsako popoldne me je čakal doma pred hišo na klopci, da me je lahko prišel pozdravit in se malo "pockrljat". Vedno me je znal razvedriti in potolažiti, ko sem to najbolj potrebovala. Jaz in Bozgo sva doživela kar nekaj dogodivščin, lepih in malo manj lepih. Najbolje je bilo takrat, ko sva šla sama na Trško goro ali pa sva tekala po travnikih in se skrivala v visoki travi. Ena malo manj lepša dogodivščina pa se je zgodila enkrat novembra, ko je tekal za mano in Matevžem, ko sva se vozila s kolesi, nakar je izza ovinka pritekel ogromen pes. Tekel je proti Matevžu, lajal in kazal

zobe, Bozgo pa se mu je postavil po robu in dobil 3 cm globoko rano v nogico od ugriza. Hvala bogu je po dobrih dveh tednih spet lahko normalno hodil in tekal tako kot prej.

24. decembra leta 2017, ko smo šli vsi k polnočnici in sta doma ostala samo moj stric in Bozgo, pa se je zgodilo to, česar si nikoli nisem želela. Stekel je ven skozi vrata naravnost v temo in ni nikoli prišel nazaj. Moj stric ni vedel, da je sploh odtaval ven, zato ga tudi ni iskal, ker je mislil, da že spi. Naslednji dan smo ga iskali kot zmešani. Ko sem izvedela, da ga ni, sem začela jokati kot dež. Iskali smo ga cela dva meseca, ampak potem sem se morala sprijazniti z dejstvom, da ga nikoli ne bo nazaj. Rada te imam, moj Bozgo, kjer koli že si.

Živa Hočevar

Šola na daljavo

Ko smo začeli s šolo na daljavo, so se moji dnevi zelo spremenili. Zdelo se mi je, da je dela še več kot navadno.

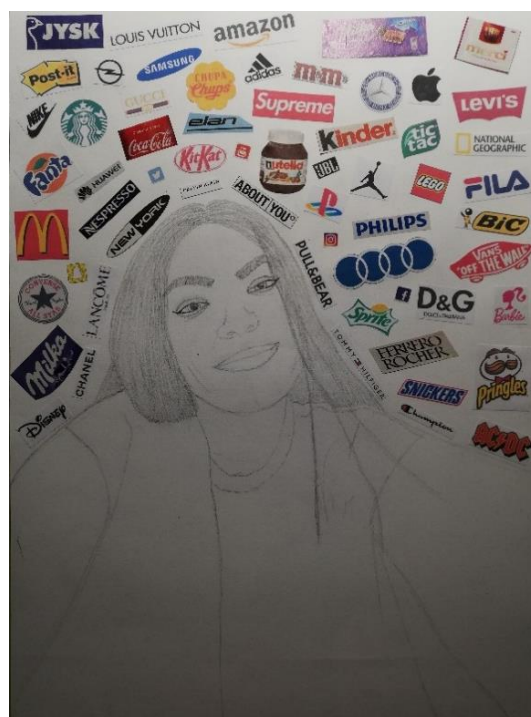
Moj dan je potekal tako, da sem vstala ob 7.30, zajtrkovala, se preoblekla in umila ter začela s šolo. Pogledala sem v spletno učilnico, kakšen je načrt za tisti dan. Moj dan se je po navadi zavlekel pozno v večer, da sem naredila vse, kar je bilo potrebno narediti.

Prednost je bila v tem, da ni bilo potrebno iti od doma, da si naredil takrat, ko se ti je dalo, razen tistih nalog, ki si jih moral oddati še isti dan, slabo pa je bilo, ker ni bilo druženja s sošolci in sošolkami, nisi smel nikamor, ampak smo bili samo doma brez stikov. To zelo pogrešam in upam, da se bo situacija kaj spremenila na boljše, da bomo šli lahko kaj kmalu v šolo. Spoznala sem veliko novega, tudi to, da lahko tudi sam narediš veliko brez učiteljic in učiteljev.

Stela Ravbar

Nina Blažič

Živa Hočevar

Moj dedek Lojze Avbar

Lojze bi bil zdaj star 72 let. Trenutno živi v nebesih, pred smrtjo pa je živel v Šmarjeških Toplicah. Rodil se je kot prvi od štirih otrok. Otroštvo je preživel z mamo, očetom, sestro Vido ter bratoma Branetom in Mišem. Njegova prva služba je bilo delo v Labodu. Kasneje je Lojze postal lovec in spoznal svojo bodočo ženo

Martino. V zakonu sta se jima rodili dve hčerki: Petra in Maja. Skupaj so živeli v hiši, ki sta jo zgradila sama, dokler se Petra ni odselila v Ljubljano. Maja se je odločila, da bo preuredila zgornje stanovanje in tam živila. Lojze je bil zelo vitek, svetle polti, imel je modre oči, rjave lase, ki so sčasoma posiveli. Bil je zelo prijazen, dobrodušen in najboljši dedek na svetu, svojo družino je imel rad bolj kot vse na svetu.

V prostem času je šel zelo rad na kavico s svojim prijateljem. Skoraj vsak dan je tudi skuhal kosilo za svojo družino. Večkrat je bil oblečen v modro majico in sive kavbojke. Imel je tri vnukinje in enega vnuka. Jaz sem bila njegova prva in najljubša vnukinja. Ko me je kaj težilo, sem vedno šla k dedku in babici in jima vse povedala. Skoraj več časa sem preživela v njunem stanovanju kot v našem.

Umrli je leta 2019. Kljub temu da ga ne vidim, vem, da je še vedno z nami.

Lara Šimic

Intervju s sošolcem Lovrom, ki trenira smučanje

❖ Katere sloge smučanja treniraš?

Treniram slalom (počasnejša, vendar zelo tehnična disciplina) in veleslalom (hitrejša in srednje tehnično zahtevna disciplina).

❖ Kako so treningi potekali pred karanteno in kako potekajo zdaj?

Ko snega še ni bilo, smo imeli treninge v telovadnici, kjer smo vadili fizično pripravljenost ter kondicijo za sezono smučanja, ki se je bližala. Ko pa je napadlo dovolj snega, smo imeli večino treningov na smučiščih, kjer smo smučali. Med karanteno seveda ne moremo iti na smučišče, zato so treningi pred in med sezono isti. Treninge imamo preko zooma, kjer si vsak v ekipi doma pripravi prostor za telovadbo in se prijavi na zoom klic s trenerjem. Treningov je manj, a so daljši.

❖ Kaj se pri treningih ni spremenilo?

Pri treningih je večina vaj ostala istih, vendar jih zaradi pomanjkanja smučanja naredimo več. Treninge imamo še vedno skupaj s skupino in trenerjem, vendar preko zoom video klica.

Žak Jeglič

Moj šport konjeništvu

Sem Živa. S konji se ukvarjam že 5 let. Ta šport me pomirja in se zelo sprostim na konjevem hrbtu. Jaham pri konjeniškem klubu Hosta v Šentjerneju, kjer imajo konje lipicance. Skoraj vsako leto se udeležujem različnih taborov, kjer se naučimo zelo veliko o konjih. Po navadi treniram 1 do 2-krat na teden, sedaj nekaj časa jezdim pri prijateljih, zato treniram samo enkrat na teden. Ker je sedaj »korona« situacija, ne morem niti v konjeniški klub. Trenutno se izobražujem glede »body horsemanship« (konjeva govorica telesa). S svojo govorico telesa usmerjaš konja, ki je problematičen ali ima kakšne probleme. Ker sem se pred kratkim povezala z belgijsko trenerko konj, mi je poslala tudi nekaj e-knjig glede tega in sedaj lahko poslušam in berem njena predavanja v angleščini. Imam narejen tudi izpit, ki se imenuje JAHAČ1. Hodila pa sem tudi na različne blagoslove konj. V naslednjem letu bomo kupili tudi svojega družinskega konja. V prihodnosti bi rada čim več nastopala po tujini, hodila na nastope, imela tudi tekmovanja v preskakovanju ovir s konjem po svetu in doma, postala trenerka konj in inštruktorica jahanja. Zame je zelo zanimiv in hkrati zahteven šport, saj se moraš povezati s konjem, biti morata eno in si zaupati, da lahko normalno delujeta. Hkrati pa moraš pridobiti tudi veliko izkušenj in se zavedati, da te lahko tudi konj brcne, ugrizne.

Živa Kralj

Natalia Krnc

Mentorice: *razredničarke na razredni stopnji, učiteljici slovenščine in učiteljica likovne umetnosti*

Uredniški odbor: *Polonca Gregorčič, Helena Vidmar, Mojca Pacek, Andrej Kovačič*

Oblikovanje: *Mojca Pacek*

Osnovna šola Šmarjeta, junij 2021